

γεγονός να προσημαίνει τὸ πράγμα τοῦ μέλλοντος. Ἡ Ἑπειρος, σὰν γεφυρωτική πρόσβαση πρὸς τὴν περαιτέρω ἡπειρο Εὐρώπη, κάπως ὑποσημαίνει τὴ μεγάλη Ἑπειρο Εὐρώπη, ὅπως ἀνάλογα γεφυρωτικά ἡ Μικρά Ἀσία ὑποσημαίνει κάπως τὴ Μεγάλη Ἀσία. Καὶ ἡ προρρυθμισμένη ἰδιαίτερη θέση τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἰδίως τοῦ χριστιανικοῦ ἑλληνισμοῦ, εἶναι ἀκριβῶς ὁ χώρος αὐτῶν τῶν δυὸ στύλων ἢ γεφυρωτικῶν προσβάσεων τῆς γενικῆς Εὐρασίας Ἑπείρου. (Δὲν ὑπάρχει ἐθνικὴ μεροληψία σ' αὐτά). Διότι ὁ χώρος αὐτὸς ἐπανδρωμένος μὲ τοὺς Ἕλληνες ὑπηρετεῖ ἓνα Χριστοκεντρικὸ Σχέδιο στὶς δυὸ Παρουσίες τοῦ Κυρίου ἰδιαίτερα.

«Κυρίον» ψηφίζει 390 ἴσον δεκάκις 39 (σελ. 31, ὅπου 1910 σὺν 350 ἴσον 2300). Στὸ 1971 ψηφίζονται (ξεχωριστά) καὶ οἱ φράσεις, «Στύλος ΧΡ.», «φάος Χρ.», «προβατικὴ κολυμβήθρα ΧΡ.», καὶ «ΟΥΡΑΝΟΣ οἶκος Ἐλέους», ὅπου μάλιστα «οἶκος Ἐλέους» (αὐτὸ σημαίνει τὸ ὄνομα τῆς τέτοιας κολυμβήθρας «Βηθεσδὰ») ψηφίζει ὅσο καὶ «ἔλεος ΧΡ.». Ἡ ὑπηρετικὴ κατακλείδα τῆς δωδεκαετίας 1961-1973 ψηφίζεται καὶ «Ἑλλή·ΩΝ Κυρίου», ἢ καὶ «ΩΝ + Ἑλλην Κυρίου» ὅπου ἐδῶ «ΩΝ» εἶναι ὁ Πατήρ, καὶ «Κυρίου» ἴσον τοῦ «Χριστοῦ», σύμφωνα μὲ σελίδας 33 τῆ φράση «ἀπεσταλμένος τοῦ Πατρὸς δοῦλος τοῦ Υἱοῦ», σύμφωνα δηλαδὴ μὲ τὶς Προφητεῖες. Ὁ ἀπεσταλμένος ὁμως, πιθανώτατα Ἕλληνας, ἐννοεῖται καὶ σὰν ὑπηρετικὸ ἑλληνικὸ ἔθνος.

Τὸ Ἅγιο Ὄρος, ὁ Ἄθως, ἀφορᾶται ἰδιαίτερα: «Ἄθως ἐδραῖωμα», «ἄκμων διαθήκη Κυρίου», «ἀκρογωνιαίος Θεία μᾶστιξ» (1335 + 636), ψηφίζουν 1971· καὶ «συντέλεια ἀγιότητος» 1963.

Ξαναγυρίζοντας στὸ εἰπωμένο 3024 + 972 = 3996, ἂς δοῦμε τώρα ὅτι τὸ 3024 εἶναι τρεῖς φορές τὸ 918 (πιθανὸ ἡμιπρωτόνιο κλπ., σελ. 62, 63, 38, 39) σὺν 270, τὸ ὁποῖο 270 μεσόνιο εἶναι ἀριθμολογικὰ 5X (3³ + 3³) ἴσον 270, ψηφιζόμενο «ἀγνεύσις». Τὸ 3996 (σὰν 4 π. Χ.) ἐπίσης ἀναλύεται στὸ τριπλὸ ἄθροισμα (8X270) + [4X (216 + 162)] + (162 + 162), ἴσον ἀντίστοιχα, δέκα ἱεροὶ κύβοι 6³ + ἑπτὰ ἱεροὶ κύβοι 6³ + ζευγάρι 162, ἴσον 2160 + 1512 + 324 ἴσον 3996, ὅσο ψηφίζει «σοφία ὑψώθη δένδρον ζωῆς», ὅπου «δένδρον ζωῆς» ἀλληγορεῖται τὸ ζωοποιό μας «Ἔθλον» ποῦ ὑψώθη σὰν Σταυρὸς θυσίας Του.

«Ἡ ἐλπίς», ὑποσημαίνοντας τὸν Κύριο, ψηφίζει 333 κάπως τριαδικά. Καὶ «ἡ ἐλπίς λαοῖς ἐρήμου» ψηφίζει 1267. Ἡ ἐλπίδα στὴν ἀλληγορικὴ ἔρημό μας εἶναι ὁ «φοίνιξ», «ὁ Βασιλεὺς ΧΡ.», ὅπου «ὁ Βασιλεὺς ΧΡ.» ψηφίζει 918 + 700 ἴσον 1618, ὅσο καὶ «IH. Χ. Κυρίου», καὶ «Κυρίου Ἰαχβὲ» (1618). Καὶ, ὄχι χωρὶς ποίηση, «Φοίνιξ ἡ ἐλπίς λαοῖς ἐρήμου» (ὅπου «Φοίνιξ» ἀντικαθίσταται ἐπίσης καὶ μὲ τὰ ἰσοψηφίζοντα καὶ ταυτόσημα «ΧΡ.» καὶ «Φιλάνθρ.») ψηφίζει τὸ 1967 τῆς ἐναρξῆς Χριστοκρατίας Του. «Φοίνιξ ἡ ἐλπίς ἐρήμου» (ἀλληγορώντας ποιητικὰ) ψηφίζει ὅσο καὶ «Μεσσίας Κυρίου» 1656. «Ἐπιστήμη λαοῖς Κυρίου» ψηφίζει 1962. «Γνώσις ΧΡ.»

ψηφίζει 1963. «Σοφία ὄντος ὑμῶν» ψηφίζει 1971. «Ἐξοδος ἐπιστήμης ἐλέους» ψηφίζει 1260 σὺν 710 ἴσον 1970. Τὸ 1450 ἰσάριθμα ψηφίζεται «Πρόσωπον», «Ἐξοδος σοφίας Διαθήκη», «Ἐδρώπη δικάζει». Στὸ 1451 (ὄριο Ἀναγέννησης ἐπίσης) ψηφίζονται ἰσάριθμα «στερέωμα», «Κυρίου ἔξοδος-δίκη», «καινὴ ἐπιστήμη γῆ ΧΡ.» (στὴν Εὐρώπη), «κάλλος Κυρίου θεμέλια», «αἰνεῖτε τὸν Κύριον». Κάπως τὰ γνωρίσματα τῆς Ἀναγέννησης ποὺ ἀρχίζει στὰ 1450-1453...

Μάρκου 6, 48 «περὶ τὴν τετάρτην φυλακὴν νυκτὸς ἔρχεται», σημαίνει ὅτι ὁ Κύριος ἐνανθρωπίζεται στὰ 4000 χρόνια (3996) τῆς Πυραμιδικῆς χρονολογίας. Καὶ Ματθαίου 14, 24-25. Λουκᾶ 12, 38-40, «ἔλθη ἐν τῇ δευτέρᾳ φυλακῇ, καὶ ἐν τῇ τρίτῃ φυλακῇ ἔλθη» σημαίνει τοῦ Κυρίου Χριστοῦ τὶς Δεύτερη καὶ Τρίτη Παρουσίες, στὰ τέλη τῶν χιλιετηρίδων δευτέρης καὶ τρίτης, μετὰ Χριστόν. Τὸ «ταύτη τῇ νυκτί» τοῦ ἀφρονος (ἴσον ἄθεου) πλουσίου, ἀντιστοιχεῖ στὴ Β' Παρουσία τοῦ Κυρίου. Λουκᾶ 12, 20-21: «Φυλακὴ ἐν νυκτί» ἐξηγεῖται σὰν ἡμέρα-χιλιετία Κυρίου: Ψαλμὸς 89 (90), 4-5. Σελ. 58.

Στὸν στή σελ. 79 ἀριθμὸ 2301 (ἀκριβῶς μιὰ χιλιετία μετὰ τὴ γέννηση τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους), στὸν ἀριθμὸ δηλαδὴ «Τρίτος Οὐρανὸς νόμος», προσθέτοντας τὴ μεγάλη κλείδα 549 προκύπτει 2850, ἴσον ἢ δισχιλιετία σὺν «ΩΝ». Σ' αὐτὸ τὸ 2850 προσθέτοντας τὸ 146 «Διάνοια» ἢ (73 + 73, σελ. 80) προκύπτει τὸ 2996.

Τὸ στή σελ. 79 ζευγάρι τῆς μεγάλης κλείδας 549 + 549 ἴσον 1098, ψηφίζον «7 Οὐρανοῦ» πιθανώτατα ἀλληγορεῖ στὸ ἐπτάρι του ἐπτὰ ἡμέρες-χιλιετίες πέραν τοῦ Τρίτου Οὐρανοῦ. Ἐπειδὴ Τρίτος Οὐρανὸς θεωρεῖται τὸ μυητικὰ στρογγυλευμένο ἔτος 3000 μ. Χ., γι' αὐτὸ προσθέτοντας μιὰ τετρακτὺ ἡμερῶν-χιλιετιῶν (4000 χρόνια) φτάνομε στὸ 7000 μ. Χ., συμπλήρωση δηλαδὴ τῆς μεταχριστιανικῆς ἑβδομῆς ἡμέρας-χιλιετίας (καὶ Οὐρανοῦ), καὶ συγχρόνως, ὀριακά, ἑναρξης τῆς Κυριακῆς Ὀγδόης μεταχριστιανικῆς (τώρα πιά) ἡμέρας-χιλιετίας καὶ «Οὐρανοῦ», ἑναρξης στὸ 7001 μ. Χ.

Ἡ Πρώτη Παρουσία Του (καὶ πρώτη μεταχριστιανικὴ ἡμέρα-χιλιετία) Χριστοκεντρικὰ θεωρεῖται Πρῶτος Οὐρανός. Καὶ ὁ θεμελιώδης Πρῶτος Οὐρανὸς εἶναι μυητικὰ: ὀλόκληρη ἢ γιὰ τὴν τρισβαστὴ μας ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ συνομιλία τοῦ Κυρίου μετὰ τὸν Νικόδημο, στὸν Ἰωάννη 3, 3-21, (ὅπου ἢ στοὺς στίχους 6 καὶ 7 σημαντικώτατη φράση Του «ἐκ Πνεύματος δεῖ ὑμᾶς γεννηθῆναι» ψηφίζει 2025, ὅχι ἀσχετὴ μετὰ τὸ 2025 μ. Χ. Τὸ «δεῖ ὑμᾶς» ψηφίζει 660, ἢ τὰ δυὸ εἰπωμένα 330 + 330. Τὸ «γεννηθῆναι» ψηφίζει ὅσο 144 σὺν Πενήντα. Κλπ.).

Ἡ Δεύτερη Παρουσία Του (1962-1997 ἄορατα, καὶ 1997 καὶ περαιτέρω ἴσον ὀρατὰ) θεωρεῖται ὁ Δεύτερος Οὐρανός, σὰν ἡ Δεύτερη μ. Χ. χιλιετία-ἡμέρα. Ἀνάλογα, ἡ Τρίτη Παρουσία Του (2996 μ. Χ.) θεωρεῖ-

ται ὁ Τρίτος Οὐρανός, στήν Τρίτη μ. Χ. χιλιετία ἡμέρα. Δηλαδή οἱ Ἡμέρες-χιλιετίες, ἴσον Οὐρανοί Του Ἀναγέννησής μας τρισβαθής, λογίζονται **Χριστοκεντρικά**, ἴσον μεταχριστιανικά, πρὸς δίκαιη δόξα τοῦ Ἐξαγοραστή μας «ἐσφαγμένου ἀρνίου» **Κυρίου τῆς Ἀγιότητος**. Κατοπινὰ θεωρεῖται ἢ ὑποτίθεται ὅτι θὰ ὑπάρχη μιὰ ἀσύλληπτα ἀγνωστη, περαιτέρω φιλόφροντα εὐεργετοῦσα, νέα Εὐλογία Του κάθε ἡμέρα-χιλιετία μέχρι τὸ Μεγάλο ὄριο ὅπου ἔχουν ἐπαφή οἱ μεταχριστιανικὲς ἡμέρες-χιλιετίες **Ἑβδόμη** μὲ **Ὀγδόη** (7000-7001). Τότε κοντινὰ θὰ γιορταστῇ Χριστοκεντρικά, διότι ὁ Πατέρας θὰ ἐξακολουθῇ νὰ τιμᾷ τὸ Λόγο-Γιό Του καὶ μετὰ τὴ νικηφόρα ὀλοκλήρωση καὶ παράδοση τῆς Βασιλείας πρὸς τὸν Πατέρα (Α΄ Κορινθίους 15, 24), κάποιον ἀσύλληπτα Μεγάλο θαῦμα. Ἐνα εὐεργετικὸ θαῦμα ὑπὲρ τῶν (κατὰ τάγματα ποιοτικά, Α΄ Κορινθ. 15, 23) ἀνελισσόμενων ψυχῶν, οἱ ὁποῖες ἤδη μετέχουν (θεωμένες) στὴ Θεία φύση. Ἡ πορεία τῆς ποιοτικῆς ἀνέλιξης εἶναι ἀσύλληπτη.

Τὸ 850 ΩΝ (σελ. 69), ἀναλύεται ζευγαρωτὰ σὰν 10X50, πού σημαίνει τὴν τελειότητα «10» τοῦ Πνευματικοῦ πενήντα («ἐλέη β΄»), σὺν 7X50 πού σημαίνει τὴ σοφία «7» τοῦ ἠθικοῦ ἢ Ἀγίου πενήντα («ἡ δίκη»), δηλαδή 500 σὺν 350 ἴσον 850 (ὅπου οἱ ἀριθμοὶ εἶναι ἀπλῶς μυητικὰ σύμβολα). Ἡ διφυία τοῦ ζευγαριοῦ κάπως συμβολίζει τὸν Πατέρα καὶ τὸ Πνεῦμα Αὐτοῦ. (Καὶ Κλήμη Ἐπιστολὴ Α΄, κεφάλ. 15, γιὰ τὸ 500. Ἐδῶ σελ. 69). Ἀλλά, **Τριαδικὰ** τώρα πιά, τὸ 850 ἀναλύεται καὶ σὲ (8X100) σὺν 50, τὸ ὁποῖο ἐξηγεῖται σὰν **Ὀκτῶ** ἐπὶ «ζευγάρι τοῦ 50», καὶ ὕστερα σὺν 50, δηλαδή 8X (50 + 50) καί, ὕστερα, σὺν 50. Τὸ **Ὀκτῶ** συμβολίζει τὸν Κύριο τῆς Κυριακῆς **Ὀγδόης**. Τὸ ζευγάρι τοῦ 50 (πού σημαίνει καὶ «ἐλέη β΄» σὺν «ἡ δίκη»), διότι ὁ Θεὸς δὲν εἶναι μόνο χαριζόμενος ὑπερελεῶν Ἐξαγοραστής, ἀλλὰ εἶναι καὶ Ἀγιώτατος Κύριος κρίνων-κυρώνων) σημαίνει ὅτι **προέρχεται** ἀπὸ τὰ προειπωμένα δυὸ πενήντάρια, τόσο τῆς καλοκάγαθης Πνευματικῆς τελειότητος ὅσο καὶ τῆς ἠθικώτατης ἀγίας σοφίας (προέρχεται δέ, κάπως, διότι «ὁ ΩΝ ἀπέσταλκέ με καὶ τὸ Πνεῦμα Αὐτοῦ» λέγει ὁ Ἡσαΐας 48, 16, ἐξηγώντας τὸ «προέρχεται» τοῦ Λόγου Χριστοῦ). Τὸ δὲ **Ὀκτῶ** ἐπὶ τὸ (50 + 50) ἴσον 800, ὅσο ψηφίζει ὁ **Κύριος** δηλαδή ὁ Θεὸς-Λόγος (καὶ ἐνανθρωπιζόμενα «Θεάνθρωπος») Χριστός. Τὸ δὲ ἀπομένον 50 εἶναι ἐκεῖνο πού προσθέτει ὁ Κύριος Χριστὸς ὁ ἴδιος τώρα πιά, ὅποτε 800 + 50 ἴσον 850 ξανά, ἴσον ὁ Τριαδικὰ θεώμενος ἢ θεωρούμενος ΩΝ, ὁ ἐνιαῖα Ἀγιοτριαδικὸς ΩΝ. Ἔτσι, στήν κάπως ἀλληλοκυκλοφοροῦσα αὐτὴ ἀριθμητικὴ ἀνάλυση, κάπως μυητικὰ ὑποσημαίνεται ἢ κινητικὴ (ἀντιστατική, χωρὶς γίνεσθαι μεταβάλλον ὁμως) αὐτο-ἀλληλία ἢ «περιχώρησις» στήν συγχρόνως μιὰ καὶ τριπλῆ Θεότητα τοῦ Ἐνὸς ὄντος.

Ἀλλὰ ὅπως κάπως, συμβολικὰ τριαδικὰ, (α) τὸ 10X50 ἀναφέρεται στὸν Πατέρα, μὲ διπλάσιό του τὸ 1000, (β) τὸ 7X50 ἀναφέρεται στὸ

Πνεῦμα, με διπλάσιό Του τὸ 700, καὶ (γ) τὸ 17X50 στὸν Υἱὸ (στὴν τριπλῆ ἀνάλυση τοῦ «ΩΝ 850»), με διπλάσιό του τὸ 1700, ἔτσι ἀνάλογα τὰ συστήματα προρρυθμιστῆς τῆς Ἱστορίας γίνονται κι' αὐτὰ Τριαδικά, ὅπως ἀκόλουθα.

(α) τὸ σύστημα τῶν ἡμερῶν χιλιετιῶν καὶ τῶν ἐβδομάδων τους (Πυραμιδικῶν καὶ μὴ), δηλαδὴ τὰ σὲ χιλιετίες διανύσματα ἀπὸ 18000 π. Χ. μέχρι 10000 μ. Χ., καὶ ἀπὸ 4000 π. Χ. μέχρι 3000 μ. Χ., καὶ ἀπὸ 18000 π. Χ. ἕως 0 (μηδέν), ἀναφέρονται στὸν Πατέρα, κάπως. (Ψαλμὸς 89 (90), 4, καὶ Ἐπιστολὴ Βαρνάβα κεφάλ. 15, καὶ σελ. 58 ἐδῶ)· (β) τὸ σύστημα τῶν 360χρονῶν καιρῶν, πολλαπλασιῶν τους καὶ κάποιων κλασμάτων τους, ποὺ πενήντα τοῦ Καιρικοῦ αἰῶνες (ἴσον καιροὶ) κάνει τὸ Πενήντα τῆς Πεντηκοστῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀναφέρεται στὸ Πνεῦμα, δηλαδὴ στὴ ζωσα πανσοφία τοῦ Ὑπέρτατου ὄντος (σελ. 21, 22, 24)· καὶ (γ) τὸ σύστημα ποὺ με τοὺς ἀριθμοὺς $(17 + 17) \times (3^3 + 3^3)$ δίνει 1836, ἀκόμη καὶ τετραπλᾶ ἀναλυτικὰ ζευγαρωτὰ (μάζα πρωτόνιου καὶ πιθανοῦ ἡμιπρωτόνιου, σελίδες 62, 63), ἀναφέρεται στὸν Υἱό· καὶ εἶναι ἐμφαντικὰ τριαδικὸ καὶ σύνθετο, ὅπως φαίνεται ἀριθμολογικά, ἀκριβῶς διότι ὁ Υἱὸς προέρχεται ἀπὸ Πατέρα καὶ Πνεῦμα (Ἡσαΐας 48, 16) ἀπόλυτα ἀξεχώριστά των. Καὶ συναφῶς, «ἐν αὐτῷ ἐκτίσθη τὰ πάντα», «τὰ πάντα δι' αὐτοῦ καὶ εἰς αὐτὸν ἐκτίσται· καὶ αὐτὸς ἐστὶ πρὸ πάντων, καὶ τὰ πάντα ἐν αὐτῷ συνέστηκε» «τῷ (Θεῷ τῷ) τὰ πάντα κτίσαντι διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ». «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος καὶ ὁ Λόγος (Χριστὸς) ἦν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος». (Κολοσσαεῖς 1, 15-18. Ἐβραίουσ 1, 3. Ἐφεσίους 3, 9. Ἰωάννου 1, 1 καὶ 17, 5).

Ἄκριβῶς ἐπειδὴ ὁ Υἱὸς (ἐν ἀρχῇ, ἀλλὰ καὶ ἄχρονα ἀέναα) προέρχεται ἀπὸ τὸν Πατέρα ΚΑΙ ἀπὸ τὸ Πνεῦμα (ἀφοῦ μάλιστα Πατέρας καὶ Πνεῦμα Του εἶναι ἀπόλυτα ἀξεχώριστα), γι' αὐτὸ σὰν προερχόμενος ἀπὸ τὸν Πατέρα ὁ Χριστὸς ὀνομάζεται «Υἱός», καὶ συγχρόνως σὰν προερχόμενος ἀπὸ τὸ Πνεῦμα καλεῖται «Λόγος». Μάλιστα Ἁγιοτριαδικὰ πρέπει νὰ ἔχη, καὶ ἔχει, καὶ τρίτη ὀνομασία ἢ ὁποῖα (σὲ συνεχιζόμενη τριαδικὴ συμμετρία) εἶναι ἢ παραπολύ δική του χαρακτηριστικὴ ὀνομασία «*ρῆμα*» ποὺ σημαίνει Ἁγιοτριαδικὴ πράξη-δράση κοσμοκτίζουσα, κοσμοσυντηροῦσα, κοσμοκαινίζουσα ἀέναα (π. χ. ἡ ἀέναη ἐπανάληψη ἐνὸς παλμοῦ-κύματος παντοῦ στὰ πανουράνια πλάτη δὲν εἶναι ἐπανάληψη, εἶναι ἀνανέωση). Σοφία Σειράχ, κεφάλαιο 7, Ψαλμὸς 2, 7, Ἰωάννη 8, 58, καὶ 5, 17, Ἐκκλησιαστῆς 3, 15, Θρήνοι Ἰερεμία 5, 19, Ἀποκάλυψη 1, 4 «ὁ ΩΝ καὶ ὁ ΗΝ καὶ ὁ ΕΡΧΟΜΕΝΟΣ», καὶ Γρηγόριου Ναζιανζηνοῦ πανηγυρικὸς λόγος στὴ γέννηση τοῦ Σωτήρα ὅπου τονίζεται «*ἔσθιν ἀείν*».

Πρέπει νὰ τονιστῆ ὅτι ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἡ τριαδικότητα εἶναι ἔντονα Ἐνὸς ἐνιαίου ὄντος (σὲ μὴ Ἀριστοτελικὴ λογικῇ, σὲ μὴ τυπικῇ λο-

γική, όπου μόνο ή Βιβλική είτε και ή 'Ηρακλείτεια τής Νεώτερης Φυσικής υπερ-λογική μπορεί να κατανοήση κάπως), γι' αυτό και πάλι υπάρχει ή κάπως άλληλοεισδύουσα «περιχώρηση», ή κινητική άλληλία, σ' όλα τὰ προειπωμένα αριθμολογικά. 'Η περιχώρηση αυτή γίνεται φανερόστα άπλά καθαρά μαθηματικά πού **έξισωτικά** (σελ. 24, 29, κλπ) πηγαινοέρχονται στα (α) και (β) και (γ) άλληλοκοινωνώντας χωρίς όμως να τὰ καταργούν. 'Οπότε έτσι ρεαλιστικά υπάρχει και **άτομικότητα** ξεχωριστού χαρακτήρα και κινητική **ένότητα** τών τριών θεμελιωδών χαρακτήρων (Κάπως αντίστοιχα **καθρεφτιζόμενα**, ή κινητικώτατα σφραγιζόμενα, φαινόμενα υπάρχουν στην άέναα Θεοκυβέρνητη **ένεργεια-ύλη**, π. χ. μέσα στα πρωτόνια-νετρόνια, για τὰ όποια φαινόμενα ισχύει, άλλιώπικα έστω, τὸ **άντι-άριστοτελικό «εἶμεθα και δέν εἶμεθα»** του 'Ηράκλειτου, έκφραζόμενο από ένα 'Αμερικανό φυσικό στο SCIENTIFIC AMERICAN έτσι: για ν' αποφασίσωμε άν ένα υπό παρατήρηση νουκλεόνιο είναι πρωτόνιο ή νετρόνιο είμαστε υποχρεωμένοι ν' αλλάξωμε απόφαση κάπου 10^{27} φορές στο δευτερόλεπτο).

Για παράδειγμα, τὸ έτος 4 π. Χ. είναι και (α) 18000 ή 17996, και 4000 ή 3996, αλλά είναι **συγχρόνως** και (β) καιροί 50X360 ίσον 18000 ή 17996, και τρεις φορές τρισήμιση καιροί 360χρονοι σὺν 216, ίσον 3780 + 216 ίσον 3996 ή 4000, επίσης δέ είναι **συγχρόνως** και (γ) 2 (270 + 270 + 216 + 162) + 162 σὺν 2 (270 + 270 + 216 + 162) + 162, ίσον (1836 + 162) + (1836 + 162), ίσον 3996, κλπ. (Σελ. 62, 63).

Σ' αυτά τὰ άλληλοεισδύοντα (α) και (β) και (γ) πού μόνο **έλάχιστο** δείγμα τους αναφέρεται **έδῶ**, προρρυθμίζονται τρισάγια ένθρονες στον «**αἰῶνα χρόνον**» οί Παρουσίες του Λυτρωτή Χριστου, κάπως έμμουσα ή πνευματοχαρῶς ζωντανά (Βίος 'Ανδρέα σαλοῦ, σελ. 80, και **έξίσωση** σελ. 29 **έδῶ**)· και επίσης χριστοκεντρικά προρρυθμίζονται τὰ **άποφασιστικά** (τουλάχιστο) γεγονότα τής 'Ιστορίας ή όποία διαλεκτικά προωθείται πρὸς τὸ **Σκοπό**: τή φιλόανθρωπη Βασιλεία του Θεου· και επίσης, **έκ τρίτου**, τὸ ίδιο προρρυθμίζεται και ρυθμίζεται ὁ **άένανος Μεγάλος Διάκοσμος** του κινητικώτατα **ανάγλυφου θαύματος** στα σύμπαντα.

Πρόκειται για τὸ **μέγιστης δυνατῆς κλίμακας θαῦμα**, ναί, **άκριβῶς** διότι τὸ "Ον πού τὸ διενεργεί είναι ὄντως ένα **'Υπέρτατο** "Ον. Διόλου λοιπόν παράξενο ὅτι με τήν πρώτη ματιά ή ανεξέταστα, ένα τέτοιο **άπέραντο θαῦμα δέν χωράει και ἄρα είναι άπίστευτο** στην υπόγεια καταπακτή τής τυπικῆς λογικῆς, μολονότι αυτό τὸ πανουράνιο θαῦμα είναι ρεαλιστικώτατα **άληθινό** και πανταχοῦ παρόν, **άκόμη** και στον δῆθεν **άδειο χῶρο**, στο δῆθεν «**κενό**» (τὸ όποιο πειραματικά **άπεδείχθη** νά **έκδηλώνη** δύναμη, **ύλική** **ένεργεια**, και γι' αυτή τους τήν

ανακάλυψη ό 'Αμερικανός φυσικός LANG και ό συνεργάτης του τιμήθηκαν με τό βραβείο Νόμπελ).

Λοιπόν, ώ μελλοντικά αδέλφια στού Χριστού τό «μία ποιμήν, εις Ποιμήν» (διότι ή μία ποιμήν Του άφορά κατ' άρχή όλη τήν ανθρωπότητά Του, όλη τή γή Του), τί σας πειράζει ώ άμφιβάλλοντες σκεπτικιστές Θωμάδες, εάν τά πανουράνια σύμπαντα και ή ζωή είναι ΟΧΙ μηδέν ανυπαρξίας, ΟΧΙ στατιστική τυφλή τύχη πιθανοτήτων, ΟΧΙ κάποιο δίχως νόημα χά ρ ς, ΟΧΙ ύποκειμενική αυταπάτη άφειγγοϋ άγνωστικισμού, αλλά όντως είναι κάποιο άπέραντο θαύμα άξίας όπου ή ανθρωπινη ψυχή μας έχει ύψιστο προορισμό θαύματος;; 'Αμφιβάλλετε για άθανασία ψυχής και για Θεό; 'Αλλά άφοϋ τό πανταχοϋ παρόν θαύμα ευωδιάζει πνευματοχαρή ύπερτατοσύνη (δηλαδή τόν "Οντα Θεό), και αυτό τό θαύμα τής ύπαρξης τοϋ όντος είναι κατ' άρχή πραγματοποιήσιμο και ύπαρκτό, δέν θα είναι 'Υπαρκτός ό διενεργών αυτό τό θαύμα Του, ό ΩΝ, και ή ψυχή μας ή άθάνατη κατ' άρχή (σάν Θεοπλασμένη ιδιαίτερα νά έχη κάπως άυτεξάρτητη μέσα της τήν «εικόνα και όμοίωσή» Του);

Δίκαια άξιώνετε νά έξετάσετε τή σχέση, τό είδος και τόν τρόπο τής έξάρτησης τοϋ Μεγάλου Διάκοσμου που λέγεται πανουράνια καλλονή-κοσμουργία από τόν "Οντα που διενεργεί άμεσα και έμμεσα τά πάντα. Δίκαια άξιώνετε νά διευκολυνθήτε νά έξετάσετε, με κάποια έπιστημονική ή φιλεπιστημονική κατανόηση, τό κοσμολογικό πρόβλημα, τό πρόβλημα τοϋ όντος. Δυστυχώς ξεφεύγει κατά πολύ τά όρια τής παρούσας έργασίας τό πρόβλημα τοϋτο. 'Αναβάλλεται ή έρευνα αυτή. 'Ενώ συγχρόνως με πολύ σεβασμό αναγνωρίζεται τό δίκαιο αίτημά σας για όλοκλήρωση τών κάποιων πανοραματικών άπόψεων που τό παρόν πνευματικό σκάψιμο, Κυρίου άνεχομένου και βοηθοϋντος, προσπαθεί νά προσφέρει ύπηρετικά. Πάντως άς ειπωθή σαν στιγμιαία νύξη ότι ή Βίβλος, κρυπτικά και μή, προβλέπει τήν έποχική ανάγκη σας τούτη, προβλέπει κάποια Θεοταγμένη μελλοντική ανανέωση τοϋ όντολογικοϋ προβλήματος, προς τήν όποία κατεύθυνση ή 'Επιστήμη προχωρεί συγκλίνοντας έποικοδομητικά (παρά τή δθθεν, φαινομενική, άρνητικότητα της) χωρίς όμως νά φτάνη.

Με θερμήν άγάπη παρακαλοϋνται νά μη σκανδαλίζονται (οί όσοι άπ' τοϋς έπιστήμονες και φιλεπιστήμονες τής γής δέν Πιστεύουν) για τήν ένιαία τριαδικότητα τοϋ "Οντος, διότι και στο σύμπαν όν ύπάρχει, ΚΑΠΩΣ άντικαθρεφτιζόμενα κυβερνητικά (ή άέναα κινητικά Θεοσφραγιζόμενα), μιá κάποια αντίστοιχη ένιαία τριαδικότητα "Οντος: δηλαδή, (α) πνευματοχαρης φυσικομαθηματική μουσική, ή φυσική νομοτέλεια, άξεχώριστα σϋν (β) δυναμοχαρης ενεργειακός ύλο-χωρόχρονος (σχεδόν άπέραντα άραιο-πυκνούμενος), άξεχώριστα

σὺν (γ) δημιουργοχαρῆς ἢ ἀξιοχαρῆς πράξη-πραγματικότητα, ἴσον ἢ θησαυροφόρα κοσμοποιία ἢ συνιστάμενη στὸ ἀμοιβαῖα συνυφαινόμενο ΑΕΝΑΟ ἀνθοκάρπισμα τῶν (α) καὶ (β), ἴσον ἢ ΑΕΝΑΗ θαυματοφορία: αὐτὰ τὰ πανουράνια σύμπαντα τοῦ ὄντος ποὺ εἶναι τοῦ ὄντος! Οὐρανοὶ ἐξυμνοῦν δόξαν ὄντος! Δόξα Σοι Κύριε ὁ ΩΝ, δόξα Σοι.

Πρὸς ἀποφυγὴ παρεξήγησης (εἶναι τόσο εὐκόλες!) ἄς διευκρινιστῆ ὅτι ἀκόμη καὶ ἡ ἀκτιστὴ νοερὴ ἐνέργεια, δηλαδὴ ὁ ἀπὸ τὸν Θεόφωνο Παῦλο (Α' Τιμόθεον 6, 15-16) ἀνυμνούμενος Πανυπέρτατος ΩΝ, δὲν στερεῖται ἀπὸ κάποιο ἀγνωστο εἶδος ἀκτιστῆς λεπτότατης ὑλικότητας στὴν Οὐσία Του, διότι ἀπολύτως ἀσώματα-ἀύλα ὄντα δὲν ὑπάρχουν, οὔτε κτιστὰ οὔτε ἄκτιστο. (Σοφία Σολομώντα, κεφάλαιο 7. Συναφεῖς ἐδῶ σελίδες 57 καὶ 66).

Πάντως ταπεινὰ ἱκετεύεται ὑπομονή, ἀνοχή, χριστιανικὴ συνεργασία, προσοχή, ἰδίως διότι ὁ γράφων κατ' ἀρχὴν δὲν δογματίζει ἀλλὰ μὲ πολὺ δέος ἀπλῶς ἐρευνᾷ (ἐνῶ λαβαίνει μερικὴ πολύμορφη ὑπερβατικὴ βοήθεια στὴν ὁποία καὶ πάλι τρέμει ἐξετάζοντάς τὴν σύμφωνα μὲ τῆς Σοφίας Σειράχ 13, 14 τὸ «*γρηγόρησον*», κλπ. χωρὶα Βίβλου), ἀκριβῶς διότι, τρίςβαθα διάπυρα, «*οὐ γὰρ δυνάμεθά τι κατὰ τῆς ἀληθείας, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς ἀληθείας*». Κορινθίους Β' 13, 8. Καὶ ἄς μὴ συγχέεται ὁ μέσας μας σωτήριος ἅγιος φόβος Θεοῦ μὲ τὸ φόβο τῆς δειλίας τοῦ ἀπιστοῦ ἢ τοῦ ὀλιγόπιστοῦ. Διότι ἀρετὴ θὰ πῆ ἀνδρεία. Ἡ Βίβλος πολὺ τὸ τονίζει. Χωρὶς ἠθικὴ ἀνδρεία ΔΕΝ ὑπάρχει «*ἄνθρωπος*», ἀλλὰ οἰκτρότατη κατάπτωση. Στὰ θανάσιμα ὀκτῶ ἀμαρτήματα ὁ Ἰωάννης (Ἀποκάλυψη 21, 8) βάζει ἐμφαντικὰ πρώτη τὴ δειλία. Καὶ ἀνυπέρβλητα ἀριστουργηματικά, καὶ μεστὰ σοφά, ἡ Σοφία Σειράχ 2, 12-18, προειδοποιεῖ ἰδιαίτερα τοὺς θεολογοῦντες ψευτοπιστοὺς, τοὺς δειλοὺς ποὺ τὸ ἔχουν διπορτο «*δυσὶν κυρίοις*» δουλεύοντας καιροσκοπικά, εὐρισκόμενοι πάνω σὲ δυὸ ἀσυμβίβαστους δρόμους συγχρόνως... Ὅχι πρὸς Θεοῦ «*Θεὸν ΚΑΙ μαμωνᾶν*», ΟΧΙ! Ὅχι πρὸς Θεοῦ «*Χριστὸν ΚΑΙ βελίαλ*», ΟΧΙ! Ὅχι, δηλαδὴ, ζωποια κρίνα τοῦ αἰθέρα βουτηγμένα σὲ βόρβορο ὄχετοῦ, ΟΧΙ! Δυστυχῶς κατὰ κανόνα μὲ ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις οἱ θεολογοῦντες, ἱερωμένοι καὶ μὴ, δὲν ἐνοχλοῦν τὸν μαμωνᾶ, δὲν προμαχοῦν, δὲν σηκώνουν σταυρὸ (ἐκτὸς μὲ τὰ λόγια, κι' αὐτὰ κουτσουρεμμένα ἀπὸ τοὺς ἴδιους), καὶ λοιπόν, στὴν οὐσία τοῦ ἀποτελέσματος τῆς τέτοιας κοινωνικῶς «*ἀντι-ποιμνιακῆς*» στάσης τῶν, εἶναι στὰ μετόπισθεν μὲν ἀλλά... πρώτης γραμμῆς ὑπηρέτες τοῦ συσκοτιστῆ Ἀψινθοῦ [Λευιτικὸ 26, 23-28] ἔμμεσα. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Πανεπόπτης ΩΝ θεωρεῖ τὸ ζήτημα αὐτὸ πρῶτο σὲ σπουδαιότητα, γι' αὐτὸ τὸ πρῶτο κεφάλαιο τοῦ πρώτου σὲ ἀξία Προφήτη τῆς Βίβλου, τοῦ Ἡσαΐα, καταπιάνεται μὲ αὐτὸ τὸ ζήτημα, δηλαδὴ μὲ αὐτὴ τὴν προδοσίαν. Ἄς συνέλθωμε λοιπόν, πρὶν εἶναι ἀργά...

Λοιπόν πολὺ ἀφορᾷ τοὺς ὁποιοσδήποτε θεολογοῦντες καθὼς καὶ

τούς όποιουσδήποτε διοικούντες, κατ' άρχή τουλάχιστο, τὸ «οὐαὶ οἱ
 βαθέως βουλήν ποιούντες καὶ οὐ διὰ Κυρίου». Ἡσαΐας 29, 14-15. Καὶ
 ὑπέροχα συμπληρώνει ἡ Σοφία Σειράχ σ' ὄλο τὸ δεύτερο κεφάλαιο:
 «οὐαὶ καρδίαις δειλίας καὶ χερσὶ παρειμέναις καὶ ἁμαρτωλῶ ἐπιβαί-
 νοντι δὺο τρίβους» (τὸ δίπορτο, τὸ δυσὶν κυρίοις)· «οὐαὶ καρδίᾳ πα-
 ρειμένη, ὅτι οὐ πιστεύει· διὰ τοῦτο οὐ σκεπασθήσεται· οὐαὶ ὑμῖν τοῖς ἀπο-
 λωλεκόσι τὴν ὑπομονήν» (τὴν ἀνδρεία ὑπομονή στὸν πολυμέτωπο κοι-
 νωνικὸ ἀγῶνα ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου-λαοῦ)· «καὶ τί ποιήσητε διὰ ἐπι-
 σκέπτηται ὁ Κύριος; οἱ φοβούμενοι Κύριον οὐκ ἀπειθήσουσι ρημάτων Αὐ-
 τοῦ, καὶ οἱ ἀγαπῶντες Αὐτὸν συντηρήσουσι τὰς ὁδοὺς Αὐτοῦ». Διότι, ἐπι-
 τέλους, «ἐμπροσθέντα εἰς χεῖρας Κυρίου, καὶ οὐκ εἰς χεῖρας ἀνθρώ-
 πων· ὡς γὰρ ἡ μεγαλωσύνη Αὐτοῦ, οὕτως καὶ τὸ ἔλεος Αὐτοῦ.» «ἀναμεί-
 νετε τὸ ἔλεος Αὐτοῦ καὶ μὴ ἐκκλίνητε, ἵνα μὴ πέσητε», «διότι οἰκτιρῶν
 καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος καὶ ἀφήσιν ἁμαρτίας καὶ σώζει ἐν καιρῷ θλι-
 ψεῶς»... Καί, Ματθαίου 10, 28, «μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ
 σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι· φοβήθητε δὲ μᾶλλον
 τὸν Δυνάμενον καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα ἀπολέσαι ἐν γεέννῃ».

Ἵστε λοιπὸν ὄχι σοφὴ δειλία, δηλαδὴ πονηρία, ἀλλὰ σοφὴ ἀν-
 δρεία γεμάτη καρτερικὴ ὑπομονὴ χριστιανοῦ ἀγωνιστῆ, γεμάτη Θεοφο-
 βούμενη ταπεινοφροσύνη καὶ ὑποταγὴ στὴν ἐμπρακτὴ ἐκτέλεση ΟΛΩΝ
 τῶν Ἐντολῶν τοῦ Κυρίου. Ἀδελφοθέου Ἰακώβου 2, 10, καί, παραπολύ,
 Λουκᾶ 6, 46-49, ἀλληγορικώτατη προειδοποιούσα καμπάνα Του: «Τὶ
 δὲ με καλεῖτε Κύριε, Κύριε, καὶ οὐ ποιεῖτε ἃ λέγω;»... «Μὴ πλα-
 τᾶσθε, Θεὸς οὐ μνηστρίζεται». Γαλάτας 6, 7.

Ἵς ἐπιτραπῆ. Σάμπως ὁ ΩΝ ἐμπνευσοχαρῆς νὰ ψάλλῃ πρὸς τὴν πα-
 νουράνια θησαυροφορία τῆς κοσμοδημιουργίας Του «Ζῆθι ἐδέμ», ζῆσε
 παράδεισε τῶν ἀπέραντων ἀξιών κῆπε! Καὶ ἐνῶ τὰ ἐμμουσα μαθημα-
 τικὰ τῆς ζωντανῆς σοφίας Του ἀέναα μορφοπλάθουν τὴν κοσμουργία
 τῶν διαστημάτων, μὲ ἀέναα κινητικώτατη ρυθμοπλασία διενεργώντας
 τὸ Μεγάλο Διάκοσμο τῶν συμπάντων, ὁ λα τὰ ἔτσι ἐμμεσα καὶ ἄμεσα
 Θεοπρόβλητα ὄντα ὕμνοῦν τὸν Ποιητὴ Κύριό τους τὸν ὄντα. «Πᾶ-
 σα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον», «ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω», καὶ
 κάθε κτίσμα αἰνεσάτω τὸν Κύριο, διότι Βιβλικὰ ὁ λα τὰ ὄντα ἀνυμνοῦν
 τὸν ὑπαρξοδότῃ τους Κύριο, τὸν Πλάστη τους, τὸ Ὑπέρτατο ὄν. Ψαλ-
 μοὶ 145, 148 (146, 148). Σελ. 65. [Τὸ «ζῆθι ἐδέμ» ψηφίζει 34 + 54 = 88,
 ὅσο καὶ «νύκτα», τοῦ Κυρίου τῆς Ὁγδόης. Καὶ 34X54, ἴσον ἢ ἀνάλυση
 τοῦ πρωτόνιου, ἴσον 2 (3 + 4 + 5 + 5) X (3³ + 3³) ἴσον 918 + 918, ἴσον
 1836 ψηφίζον «οὐρανοὶ δόξα Κυρίου»].

Ἀριθμολογικὰ τὸ 850 ἢ «ΩΝ» ἔχει τὸν πλοῦτο του. Εἶναι θέμα μύη-
 σης καὶ ἔρευνας. Εἶναι ἡ φιλάνθρωπη σχέση «Κύριος 800» (καὶ «Ἥλιος
 800») σὺν τὸ σχολιασμένο Πενήντα τῆς Πεντηκοστῆς. Συνδυάζει λοιπὸν

καί τὸ «Ω» καί τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καί τὸν Κύριο τῆς Κυριακῆς Ὁγδῶς. («μύησις» «ἐγνώ», δις ψηφίζοντας $850 + 8 = 858$, θυμίζει τέτοια σχέση).

Ἡ πρώτη μ. Χ. χιλιετία-μέρα, ἴσον ὁ Πρῶτος Οὐρανὸς («ὁ ἄρτος ὁ καταβάς ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ», Ἰωάννη 6, 32-58), συμβαίνει σὲ κείνη ἀπὸ τῆς 28 χιλιετίες-μέρες (18000 π. Χ. ἕως 10000 μ. Χ.) ὅταν ἀρχίζει τὸ Βιβλικὸ τρίτο καί τελευταῖο δεκαεπτάρι τῆς κλείδας 549. Δηλαδή 549 ἐπὶ (3X17) ἴσον 27999, οὐσιαστικά 28000, ὑποδιαιρούμενο χρονολογικά στὰ ἐξῆς τρία μέρη, ὅπου κάθε μέρος διαρκεῖ 549×17 ἴσον 9333 χρόνια: Ἔχομε ἔτσι, (α) ἀπὸ 18000 ἕως 8667 π. Χ., (β) ἀπὸ 8667 π. Χ. μέχρι 666 μ. Χ., καί (γ) ἀπὸ 667 μ. Χ. μέχρι 10000 μ. Χ. Ἄν τὸ 18000 π. Χ. τὸ θεωρήσωμε χρόνο 28000 πρὶν ἀπὸ τὸ 10000 μ. Χ., ὅση εἶναι ἡ σύνολη ἐξεταζόμενη ἀπόσταση χρόνου, τότε ἔχομε 28000 μείον 9333 ἴσον 18667 (ποῦ θυμίζει τὰ ἄλλου εἰπωμένα 18666, 18360, 18153, σελ. 77), περαιτέρω δὲ ἀπὸ τὸ 18667 ἢ 18666 ἀφαιρώντας τὸ 9333 βρίσκομε 9333, καί τέλος ἀφαιρώντας ἄλλα 9333 φτάνομε στὸ ὄριο μηδέν.

Τί συμβαίνει γύρω στὰ χρόνια 666-667 μ. Χ., ὅταν ἀρχίζει ἡ τρίτη δεκαεπτάδα [3X (10+7)] τοῦ 549; Ἡ ἱστορία ἀναφέρει ὅτι τότε, στὰ 662-672 μ. Χ. οἱ μωσαμεθανοὶ ἐπεκτείνονται στὴ χριστελληνικὴ Μικρασία, κάνοντας καί ἀπὸ τὴ θάλασσα τὴν πρώτη πολιορκία τους τῆς Κωνσταντινούπολης. Τὸ 666 εἶναι κάπως τὸ χρονικὸ κύκλωμα 6000 διαιρούμενο διὰ ἑννέα, ἴσον 666, 666 ἴσον τὰ χρόνια 666-667 (σελ. 32), ὅχι ἀσχετο μὲ τὸ 18666 ποῦ κι' αὐτὸ προκύπτει μὲ πολλαπλασιασμό ζευγαριοῦ δεκαεπτάδας ἐπὶ 549, ὅπου $(17 + 17) \times 549$ ἴσον 18666. Τὸ διὰ τοῦ ἑννέα προκύπτον 666 (σελ. 32) ἔχει νόημα ἑνὸς περιοδικὰ γιγαντώνοντος (μέχρι καιροῦ) «θηρίου», δηλαδή κάποιας ἀνθρωπογέννητης ὄντοτητας ποῦ ἀντιστρατεύεται τὴν ἠθικοπνευματικὴ ἀνέλιξη τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴ λυτρωτικὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Χριστοῦ Του. Τὸ συναφές 636 (τριάντα χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸ 666) ψηφίζεται στὴ λέξη «πεντάς», συμβολίζοντας τὸ καλομελετημένο χτύπημα, ἀκριβῶς ὅσο καί τὸ στὴ σελ. 30 «Θεῖα μάστιξ» ἢ ὅποια στὸν Ἠσαΐα 10, 5 καί 28 καί 15, 18 καί Ψαλμὸ 88 (89), 33, ἀναφέρεται σάν μιὰ κατ' ἀρχὴ Θεῖα μάστιγα-δίκη.

Προσθέτοντας τὰ εἰπωμένα 666 σὺν 666 ἴσον 1332, καί ἐφαρμόζοντας Χριστοκεντρικὰ ἢ μεταχριστιανικὰ, βλέπομε ὅτι στὴν περίοδο 1320-1337 οἱ διάδοχοι τῶν μωσαμεθανῶν τιμωρῶν, οἱ ἄδειαοὶ ἀπὸ ἀξιολογικὸ πολιτισμὸ Τούρκοι, ραγδαῖα κυριεύουν Προῦσα, Νίκαια, Νικομήδεια κλπ., τὴ Μικρασία-γέφυρα πρὸς τὴν Εὐρώπη. Στὴ γέννηση τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους τῶν (σχολιασμένου καί στὴ σελ. 80) στὸ 1301, προσθέτοντας τὸ εἰπωμένο 666 βρίσκομε 1967 (σελ. 41 ὅλη). Καί $1967 + 333 = 2300$.

Σχετικὰ μὲ τῆς προφητείας τῆς Ὀρθοδοξίας ἄς εἰπωθῆ ὅτι οἱ προφητικοὶ ἅγιοι Κοσμάς Αἰτωλὸς καί Ἀγαθάγγελος ἢ Πολυείδης ἔχουν «ἐμ-

βόλιμα» (ξένες προσθήκες) στις ανακοινώσεις των, όπως σωστά κάνουν λόγο οι σχολιαστές των, για τις όποιες λαθραίες επεμβάσεις δεν εϋθύνονται.

Μιά νύξη για την, πικρή μὲν διδακτική δέ, πτώση τῆς Πόλης. Ὄταν ἓνας θεοχρισμένος πολιτισμὸς λατρεύει μὲν τὸν Ἅγιο Θεὸ (μὲ λόγια, τύπους, καὶ μὲ πυκνὴ ἐξωκοινωνικὴ φυγὴ) ἀλλὰ κάπως βάζει πρώτη «Α'» τῆ δουλεία του στὸ μαμωνᾶ (Λουκᾶς 16, 12-13), τότε τί γίνεται στὴ χρονικὴ ἐκπλήρωσι τῶν ἀνομιῶν; (Ἱερεμίας 4, 12, Γένεση 15, 16, Ἱερεμίας 25, 34). Τί τότε παθαίνει ὁ πειρασμὸς κόσμος βελιάλ; Τότε τιμωρᾶ, κατὰ θεία παραχώρησι προκαλούμενη ἀπὸ τις χρονικὰ ξεχειλίζουσες-ἐκπληρούμενες ἀμαρτίες μας, ἔρχεται ὦρα Σατάν καὶ ἀμαρτία συντελεῖ. Διότι ὁ Κύριος καθόλου δὲν εϋλογεῖ «ἐν λευκῶ» ὑπερ-προνομιακὰ τοὺς χρισμένους πρωτοπόρους πολιτισμοὺς Του, ὅπως συνήθως αὐτοὶ ἀμαρτωλὰ βουκαλίζονται νὰ πιστεύουν (καὶ μάλιστα... βάσει τῆς Βίβλου, ἐρμηνευόμενης σὲ βιαστικὴ φιλαυτία), ἀλλὰ τοὺς εϋλογεῖ μόνο ἐφόσον αὐτοί, ἀντὶ νὰ Τὸν ἐμπαιζούν, ΤΗΡΟΥΝ τις ἐντολές Του καὶ μάλιστα ὄλες. (Ἡσαίας 59, 2, καὶ 64, 6-7, Ἱερεμίας 32, 32, Δευτερονόμιο 11, 26-28, καὶ 30, 1, 15, 19, Λουκᾶς 6, 46, 49, Ματθαῖος 7, 21-27, κλπ.). Οἱ φράσεις «Α' δουλεία μαμωνᾶ», «ἐκπλήρωσις», «ὦρα σατάν», «ἀμαρτία συντελεῖ», «ζηλωτὴς Ἀμαλήκ», ψηφίζουν 1453 ἢ καθεμίᾳ (σελ. 83). Ὁ σύμφωνα μὲ τὸ ὕμολόγιο τῆς Ὁρθοδοξίας «τύραννος Ἀμαλήκ» κατατροπώνεται μὲ τὸ «ΧΡ.» σταυρὸ (στὸν ψηφ. 1971 χρόνο-καιρὸ του). Ἐξοδος 17, 8-16, Ἀριθμοὶ 24, 14-20, ὅπου ὁ Ἀμαλήκ ταυτίζεται μὲ ἀρχὴ-ἐξουσία ἐθνῶν, δηλαδὴ κάπως μὲ αὐτοκρατορία. Ὁ χριστιανὸς ἀρνεῖται κατ' ἀρχὴ κάθε εἴδους δουλεία πού τὸν χωρίζει ἀπὸ τὸν Σωτῆρα Χριστό. [Ἰώβ 15, 20, διὰ τύραννον].

Ἄς ἐπιτραπῆ ἡ νύξη ὅτι τὰ δυὸ ἰσάριθμα «ΙΗ. Χ.» καὶ «Ἰαχβὲ» (ψηφ. 618), καὶ τὰ ἄλλα δυὸ ἰσάριθμα «ΙΗ. Χ. Κυρίου» καὶ «Ἰαχβὲ συντελεῖ» (ψηφ. 1618), καὶ τὰ ἄλλα δυὸ ἰσάριθμα «Κυρίου καταβολὴ κό-

Πρὸς ἀποφυγὴ πιθανῆς παρεξήγησις γιὰ τὸν ὄρο (σελ. 7) «αὐτετερμινισμὸς» χριστοκεντρικὸς πού ἀκριβῶς σημαίνει τὴ Θεόθεν χριστοκεντρικὰ προαποφασισμένη προρρυθμιστὴ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ, παραπολύ φιλόνηρωπά Του (σελ. 48), ἐξηγεῖται ὅτι ὁ ὄρος αὐτὸς χρησιμοποιεῖται βέβαια γιὰ τὴν Ἱστορία στὴν πορεία της, ὄχι γιὰ τὸ ἄτομο στὴν πορεία του (ἐκτὸς ἀπὸ σπάνιες ἐξαιρέσεις ὅταν ἄτομα γίνονται σκευὴ τοῦ Ἄνεξελεγκτου). Γιὰ τὸ ἄτομο, ἄς συμπληρωθῆ ἔδῳ, ὑπάρχει βέβαια πρόβλεψη Θεόθεν, κι' αὐτὴ ἡ πρόβλεψη εἶναι κυρίως ἡ ὑπαρξὴ ὅλης τῆς Βίβλου καὶ ἡ Ἱστορία της σὰν διδακτικώτατο παράδειγμα ΑΓΙΟ: ὑπάρχει δηλαδὴ ὁ Λυτρωτὴς Χριστὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία Του, τὴν ὅποια πρέπει νὰ τιμοῦμε σὰν ζωντανὰ μέλη της, βλέποντας ἐποικοδομητικὰ καὶ μὲ ἀγάπη τις ἀνθρώπινες ἀτέλειες τῶν ποιμένων, μὲ χριστιανικὴ ὑπομονετικὴ συνεργασία, ὄχι μὲ ἐχθρότητα ὁποιαδήποτε. Μπορεῖ στὴ συμπλήρωσι τούτῃ νὰ προστεθῆ ἡ θεοφοβούμενη ὁμολογία ὅτι σ' ὅλη τὴν τόσο δύσκολη τούτῃ ἐργασία θὰ ὑπάρχουν ἀνθρώπινα λάθη, διότι ἀσφαλῶς ἓνας ἀνάξιος θνητὸς τὴ γράφει σὰν ἔργο ἀνώτερο τῶν δυνάμεών του.

σμου Δ'» [ψηφ. 1000 + (216 + 216) + 800 + 4, Ίσον 2236] και «κρυπτά θεμέλια απόρροια Κύριος Γ'» [ψηφ. 1001 + (216 + 216) + 800 + 3, Ίσον 2236], είναι τὰ χιλιαπλάσια τῶν κάπως πανταχοῦ παρόντων (στή φύση) ἀριθμῶν τῆς «χρυσῆς τομῆς», τῆς τιμῆς τῆς καλούμενης «φ» (σελ. 70), ἀλλὰ και τοῦ ἀθροίσματός των, διότι 618 σὺν 1618 Ίσον 2236, ὅπως παραπάνω. Οἱ φράσεις «καταβολὴ κόσμου», «κρυπτά Κυρίου», «ἀπόρροια» (γιὰ τὴ σοφία Του), ὑπάρχουν στὴν Ἁγία Γραφή Του. Ἀποκάλυψη 13, 8 και 17, 8, Ματθαίου 13, 35, και 25, 34, Λουκᾶ 11, 50, Ἑβραίου 4, 3, και 9, 26, Ἰωάννη 17, 24 και 17, 5, Ἐφεσίου 1, 4, Ἀ Πέτρου 1, 20, Δευτερονόμιο 29, 29, Σοφία Σολομώντα 7, 25. Τὸ «κρυπτά θεμέλια» εἶναι ἰσάριθμο (1001) και κάπως ταυτόσημο με τὸ «συντέλεια» και με τὸ «συντελεῖ Δ'», Ίσον συντελεῖ Ἐνας, ὁ Κύριος. Τὸ «Κύριος Γ'» ὁμως συγχρόνως σημαίνει ὅτι Αὐτός ὁ Ἐνας εἶναι και Τριαδικός. Τριάδα σὲ μονάδα ΚΑΙ μονάδα σὲ τριάδα. Τὸ δὲ τῆς Πυραμίδας σχῆμα «Δ'», Ίσον τέσσερα, οἱ τέσσερις πλευρὲς τῆς, ἀλληγορεῖ τὴν τετρακτῦ, τὴν ὑπὲρ τὸν τρισδιάστατο κύβο τῶν «σωμάτων» τέταρτη διάσταση-δύναμη τοῦ ἀντιστατικού ὕλο-χωρόχρονου σὰν ἀέναη κοσμοδημιουργία ἢ πλάση, ἀέναη μετὰ τὴν κάποιον ἔναρξή τῆς. Τὴν τετρακτῦ οἱ Πυθαγόριοι τὴν ἔλεγον «ἱερὴ πηγὴ τῆς ἀέναης φύσης». Κάπως σχετιζόμενα με σελ. 66, και με τὴν τριαδικὴ ἀνάλυση τοῦ «ΩΝ» 850, (σελ. 92).

Στὸ παρὸν κάπως γενικὸ κεφάλαιο γίνεται προσπάθεια ἐπίσης και νὰ ἐξυπηρετηθῇ ἡ ἐξομάλυνση πιθανῶν παρεξηγήσεων. Οἱ σεβαστοὶ και κατὰ μακραίωνη παράδοση χρисμένοι ποιμένες, δίκαια ἱεροφυλάγοντας τὶς παραδόσεις πρὸς τιμὴ τους (παρὰ τὶς «μέχρι καιροῦ» κάποιες ἀτελειές τους), εἶναι κατὰ κανόνα ὑπερ-συντηρητικοὶ σχεδὸν παντοῦ, παραπολὺ περισσότερο λόγου χάρι ἀπὸ τοὺς λαϊκοὺς θεολόγους και θεολογοῦντες. Μὲ ἀγάπη και κατάνυξη τοὺς σκέφτεται πάντα ὁ γράφων. Γενικὰ λοιπὸν ξενίζονται στὶς καινοτομίες τῶν ἐρευνῶν, και π. χ. στὸ ἄκουσμα τοῦ ὄρου «διαλεκτικὴ». Εἶθε, παρακαλοῦνται, νὰ καταδεχτοῦν νὰ προσέξουν τὴ σελίδα 47. Ταπεινὰ και με θερμὴ ἀγάπη ἐξηγεῖται ὅτι ἕνας, ἴσως ὁ «ἐν ὕψιστοις» ὕψιστος, τρόπος ἐπέμβασης και διενέργειας (Θεοεξάρτητης PROCESS) τοῦ Κυρίου τῆς Ἱστορίας εἶναι ἡ διαλεκτικὴ Του. (Συναφῆς θρησκευτικὴ ὁμιλία «ἕψιστοι τρόποι ἐπεμβάσεως τοῦ Θεοῦ», στὸ Σῦλλογο Ἁγ. Ἰωάννη Θεολόγο, Μιχ. Βόδα 24, ἀπὸ τὸν γράφοντα).

Ἡ διαλεκτικὴ Του εἶναι: ἡ κατ' ἀξία Θεοδοξάζουσα σύζευξη τῶν πιδ ἀντίθετων δυνατῶν δυνάμεων, εἶτε τῶν πιδ διαφορῶν δυνατῶν δυνάμεων, ἔ τ σ ι ὡστε αὐτές νὰ ἐπιτελοῦν τὸ θέλημά Του, δηλαδὴ νὰ προωθοῦν τὴν Ἱστορία πρὸς τὴ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΗ Βασιλεία Του, με τοὺς πιδ ἀπίθανους δυνατοὺς τρόπους, δηλαδὴ οὐσιαστικὰ μέσα σὲ ρεαλισμὸ θ α ὕ μ α τ ο ς. Ἡ Ἁγία Γραφή ξεπερνᾷ παραπολὺ τὴν πνευματικὴ και

Ιστορική εφαρμογή τῆς Ἡρακλείτειας ἐναντιοτροπίας (διαλεκτικῆς), μάλιστα κατὰ ὑπέρτατα ἀφαστους τρόπους. **Ὁ Διδάσκαλος τῶν ἔθνων** Παῦλος εἶναι ὁ Θεόφωνος ἀσύγκριτος ξεδιπλωτῆς τῆς διαλεκτικῆς τοῦ Κυρίου τῆς Ἱστορίας. Εἶναι ὁ Θεόθεν ἐξηγητῆς ἐκείνης τῆς παγκόσμιας μεθόδου τοῦ θαύματος, δηλαδή ἐκείνου τοῦ ὑπέρτατα ἀξιοθαύμαστου ρεαλισμοῦ, ποῦ δημιουργεῖ φιλόφρονες ἀνανεωτικές ἀξίες μέσω ἀπροσδόκητων ἐκπλήξεων. Οἱ τελευταῖες εἶναι, ἀπλᾶ, τὰ ζωντανὰ ἐμμυσσὰ μαθηματικά τοῦ ὄντος, τὰ χριστοκεντρικά μαθηματικά τοῦ Παντοκράτορος ὄντος, ποῦ ἀπὸ τῆς ἀντιθέσεως καὶ ἀπ' τῆς διαφορῆς διενεργοῦν κινητικὴ ἀρμονία-κοσμοποιία, τόσο στὰ σύμπαντα σὰν Μεγάλο Διάκοσμά Του, ὅσο καὶ στὴν ἀνθρωπότητα σὰν ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΑ Χριστοκεντρικὴ Ἱστορία ἀφανῆ καὶ φανερῆ. Ρωμαίους 8, 28.

Νὰ μερικά ἐμπρακτὰ παραδείγματα μὲ ἀστρονομικὸ ρεκόρ εφαρμογῆς τῆς Θεῆς διαλεκτικῆς, ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή: (α) τὸ νὰ παθαίνει ὁ **Μεσσίας Κυρίου**, ὁ Θεός-Λόγος Χριστός καὶ Κύριος τρισεκατομμυρίων γαλαξιδῶν, τὴν ἔσχατη ταπείνωση φιλόφροντα ἐξαγοραστικὰ πάνω στὸ σταυρὸ τῶν ἐπικατάρων κακούργων! «*γέγραπται γάρ, ἔπικατάρατος πᾶς ὁ κρεμᾶμενος ἐπὶ ξύλου*» *Ἔνα εἰς τὰ ἔθνη ἢ εὐλογία τοῦ Ἀβραάμ γένηται*» (Γαλάτας 3, 10 καὶ Δευτερονόμιο 21, 23). («*Μεσσίας Κυρίου*» ψηφίζει ὅσο καὶ «*ταπείνωσις*», 6X276=1656. Σ' αὐτὸ ὁμοῦ τὸ 1656 προσθέτοντας ἓνα ζευγάρι 153 φτάνομε στὸ 1962 ἢ 19962 τῆς σελ. 29. Συναφῆς σελ. 73 ψηλά).

(β) Τὸ νὰ μετατρέπεται, κατὰ πρόγνωση Θεοῦ, ὁ Παῦλος ὁ φανατικώτατος διώκτης τοῦ χριστιανισμοῦ στὸ μέγιστο στηρικτὴ στύλο τοῦ χριστιανισμοῦ! (γ) Τὸ νὰ ἀναλάβουν οἱ εἰδωλολάτρες Ἕλληνες τὸ Θεῖο ρόλο τοῦ «*περιούσιον*» Ἰσραὴλ στὸν κόσμον, πάλι κατὰ πρόγνωση Θεοῦ! (Προγνωρίζοντας ὁ Κύριος ὅτι οἱ Ἑβραῖοι Του θὰ τὸν καταπρόδιναν μακραίωνα, εἶχε κι' αὐτὸς μακραίωνα προβλέπει νὰ τοὺς ἀφαιρέσει τὸν ἀμπέλωνα Του καὶ νὰ τὸν ἐμπιστευτῆ στοὺς Ἕλληνες. Ματθαίου 21, 41-44, σὺν Ἰωάννη 12, 20-28). (δ) Τὸ «*ἡ Δύναμις μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται*» (ἴσον, ἄριστα τελειοποιεῖται-στεφανώνεται). Β' Κορινθίους 12, 9. (ε) Τὸ «*ὅπου δὲ ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ Χάρις*» Του ἢ ἀπὸ τὸ Σταυρὸ Του ἐκχυνόμενῃ. Ρωμαίους 5, 20. (ς) Τὸ νὰ κατακτοῦν πνευματικὰ τὴν Οἰκουμένη Δώδεκα καταδιωκόμενοι ψαράδες μισοαγράμματοι! (ζ) Τὸ νὰ πεισματῶνῃ ὁ ἀπάνθρωπος «*σκληρὸς πυρήνας*» Φαραὼ ἐναντίον τοῦ θελήματος τοῦ Παντοκράτορος, γιὰ νὰ δοξαστῆ ἔτσι ἡ Κρίνουσα φιλόφροντα Του, τοῦ κατ' ἀξίαν ΑΓΙΟΥ Δικαιοκρίτη. Ἐξοδος 7, 4, 13, 14. (η) Τὸ ἀπίστευτα ἀστρονομικὸ ρεκόρ τῆς διαλεκτικῆς Του στὴν Ἱστορία, τὸ Μεγάλο φιλόφροντα θαῦμα Του, μάλιστα ὑπέρτατα πνευματοχαρές καὶ ἀξιοχαρές: ὁ καταλυτικὰ τῆ Μεγάλῃ Παρασκευῇ διαβαζόμενος στὶς Ἐκκλησίας Ἀπόστολος: Α' Κο-

ρινθίους, 1, 17-31, τὸ ὑψιστο δυνατό ἀριστούργημα Θείας διαλεκτικῆς ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΗΣ, «ὅπως ΜΗ καυχῆσθαι πᾶσα σὰ ρ ξ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ»!

Ἡ πορεία τῆς Ἱστορίας, βεβαιότατα κατὰ πρόγνωση τοῦ Κυρίου τῆς Ἱστορίας, εἶναι Ἡρακλείτεια, ἢ καλύτερα Παύλεια διαλεκτική. Στὸ σπουδαῖο βιβλίο, τὸ βασικὸ τῆς «Χριστιανικῆς Δημοκρατίας», «**Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ**», σελίδες του 32-36, ὁ Πρόεδρος ἀδ. Νικόλαος Ψαρουδάκης ὀρθότατα χριστεπιστημονικὰ παραδέχεται διαλεκτικὴ καὶ διαλεκτικὴ πορεία τῆς Ἱστορίας, χριστοκεντρικὰ βέβαια (ὅπως καὶ ὁ γράφων), καὶ ἐπίσης τὸ οἰκονομικὸ μέρος, τὴν οἰκονομικὴ θεωρία τοῦ ἐπιστημονικοῦ σοσιαλισμοῦ. Καὶ ἂν δὲν κάναμε ἔτσι, τότε θὰ εἴμαστε ἀσυνεπέστατοι χριστιανοὶ ἀρνούμενοι τὴν ἱερὴ κληρονομιά μας στὶς «**Πράξεις**» (δηλαδὴ στὴν ὀρθοπραξία) τῶν Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ. Καί, ἐδῶ πού τὰ λέμε, εἶναι ντροπὴ μας τῶν χριστιανῶν νὰ ἀφήνωμε τὴν ἱερὴ μας κληρονομιά τῆς ὀρθοπραξίας τῶν **Πράξεων** πεταμένη στὸ δρόμο γιὰ νὰ τὴν ἐκμεταλλεύονται (κάπως) κάνοντάς τὴν ἰδεῶδες τοὺς οἱ ἄθεοι (!!) κατὰ μὴ ἅγιους τρόπους βέβαια, ἐνῶ ἐμεῖς μακάρια κοιμώμαστε μέσα στὴ μαμωνόδουλη ἀνορθοπραξία μας... Καὶ ἐδῶ, σχετικὰ μὲ τὸν ἀγῶνα γιὰ τὸν ἔμπρακτο Χριστιανισμό (ἔξω ἀπὸ τὴ ναφθαλίνη τοῦ μπαούλου), σχετικὰ μὲ τὸν ΑΓΙΟ Χριστοκεντρικὸ κοινωνισμό τῶν ΠΡΑΞΕΩΝ τῶν Ἀποστόλων, ὑπηρετούμενο ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὴν Ἐπιστήμη ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου-λαοῦ, ὁ γράφων νιώθει εὐχάριστο καθῆκον νὰ συγχαρῆ θερμὰ τοὺς ἀγωνιστὲς τοῦ Χριστοῦ ἀδελφοὺς Νικ. Ψαρουδάκη, Ἀναστ. Πιέριο, Γ. Ροδίτη, Στ. Χατζηκυριάκο, Ἀν. Λύρα, καὶ τὴ σεβαστὴ μνήμη τοῦ μακαρίτη γιατροῦ Γ. Στ. Ἰωαννίδη καὶ τοῦ Ι. Ἀρνέλλου, καὶ τόσων ἄλλων ἀγωνιστῶν γιὰ τὸ **Ο Χ Ι** «*δυσὶν κυρίοις δουλεύειν*»...

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος τοῦ θαύματος τοῦ Κυρίου τῆς Ἱστορίας, ἡ μὲ **φ ε λ ἄ ν θ ρ ω π ε ς** δημιουργικὲς ἐκπλήξεις προωθοῦσα τὴν Ἱστορία πρὸς τὴ λυτρωτικὴ μας Βασιλεία Του, θὰ συνεχίζεται τουλάχιστο μέχρι τὸ 2300 μ. Χ. (τέλος τοῦ κοσμογονικοῦ ἔσχατου καιροῦ), τὸ ἔτος τῆς ἀλληγορικῆς ἐναποθήκευσης τοῦ σίτου Του μέσα στὸ «*μία ποιμνη, εἰς Ποιμὴν*»... Οἱ δὲ εἰρωνεῖες τῶν δῆθεν «*ἐπιστημόνων*» τῆς ἀθείας στὸν κόσμον τοῦ Μάρξ θὰ ἀποδειχτοῦν παραπολὺ μάταιες, μάλιστα τόσο γρήγορα ὅσο δὲν τὸ ὑποπτεύονται, διότι καὶ οἱ σοσιαλιστὲς θὰ «*κάμψουν γόνυ*» μπροστὰ στὸ Χριστό, εὐγνωμονώντας τρίςαβαθα μάλιστα, ὅπως ὅλοι πού προσκυνοῦν τὸν Σωτῆρα Χριστό. Ρωμαίους 14, 11. Καί, πρὸς Θεοῦ, λέγοντας «**ΧΡΙΣΤΟΣ**» δὲν ἐννοεῖται διόλου ὁ μαμωνᾶς-καπιταλισμός. Οὔτε ὁ ἄθεος μαρξισμός, οὔτε ὁ θεομπαίχτης κεφαλαιοκρατισμός.

Ἄλλη ἐπιφύλαξη τῶν ἀναγνωστῶν εἶναι γιὰ τὴν ἐννεάδα (σελ. 22,

32, 44), και ή κάποια κρυπτική αριθμολογία στη Βίβλο. Ὑπάρχει ὄντως; Ὅλη ή εργασία τούτη προσφέρει παραδείγματα. Ἡ Πεντάτευχος είναι τυχαία 5; Ἡ (τά πάντα προτυπώνουσα) Γένεση διαιρείται τυχαία σε 50 κεφάλαια; Ἡ Ἑξοδος τυχαία σε 40; Τό ἄθροισμά τους σε 10 ἑνεάδες; (90). Τό Λευιτικό σε 27 κεφάλαια (3^2); Οἱ ἀριθμοί σε (6^2) κεφάλαια 36; Τό ἄθροισμα τῶν πρώτων 4 (τετρακτῦς) βιβλίων πού δίνει ἀριθμό 153 κεφαλαίων, ὅπου 153 ἴσον τά Βιβλικά ($7 + 10$) ἐπί ἑννέα; Τό Δευτερονόμιο μέ τά ($7 + 10$) ἐπί δύο (ζευγάρι), ἴσον 34 κεφάλαιά του; Κλπ. κρυπτικώτερα στη συνέχειά τους...

Ἡ ἑνεάδα είναι ὁ πρῶτος αὐτοπολλαπλασιασμός τῆς τριάδας (κάποια αριθμολογία στην κτιζόμενη φύση, ἔμμεσα ή ἀμεσα Θεοεξάρτητη), ὑποτίθεται ἐκείνης τῆς ἐνιαῖα κινητικώτατης τριάδας τοῦ «πάντα μέτρω καὶ ἀριθμῶ καὶ σταθμῶ διέταξας» (σελ. 66, 67), ή ὅποια τριαδικότητα ἀνάγεται σε κάποιο ὑπερβατικό σφράγισμα ἀέναο, ή ἀέναη μορφοποιουῖσα χαλιναγωγήση τῆς δύναμης, ἐκ μέρους τῆς Θείας περιχώρησης τοῦ ὄντος ὅπου ή φυσική-συμπαντική τριαδικότητα τοῦ ὄντος ἐξαρτώμενά της ἀνάγεται στην κυβερνώσα Θεία Τριαδικότητα τοῦ ὄντος, κάπως (σελ. 66, 93 96). Ἡ τελευταία ἀέναα κυβερνητικά [*Ἰωάννη 5, 17*] διενεργεῖ, θεμελιωδῶς ἐνιαῖα τριαδικά, τό Μεγάλο Διάκοσμο τῶν οὐρανῶν ὄλων. «*Πάντα τριχθὰ δέδασται*» λέει γιά τόν Κόσμο ὁ Ὅμηρος (στην Ἰλιάδα Ο, 189-195). «*Ἔργαται ὁ Ἰσχυρὸς ὁδοὺς τρεῖς*». Ἰώβ 33, 29.

Διαλεκτικά συνδυαζόμενα ὁμως, ή κάποια κτιστή συμπαντική τριάδα ($1 + 2$), τό πρῶτο ἀρτιοπέρισσο, συνταιριάζεται κτιστά μέ τήν τετρακτῦ ($2 + 2$), τό πρῶτο ἀντι-ἀρτιοπέρισσο, τήν κάποια ἀδιάλειπτη ἔξοδο «πηγή τῆς ἀέναης φύσης» τοῦ Πυθαγόρα (συμβολιζόμενη καὶ ἀπό τήν τετράπλευρη Πυραμίδα, πιθανώτατα καὶ ἀπό τήν ὄντολογική φράση «*τά δύο δίδυμα*» στη Βίβλο τῶν Νεκρῶν), καὶ σχηματίζει ἀθροιστικά τόν περίφημο 7, τόν κάπως ἐξηγητή 7, «*τὸν ἑβδομον λόγον ἐρμηνέα*»: Σοφία Σειράχ 17, 5. Τό δὲ τῆς ἐπτάδας ζευγάρι $7 + 7$ χριστοκεντρικά σχετίζεται μέ τό 14×214 ἴσον 2996 (σελ. 56). Ἡ δὲ συναφής φράση «*β' ἑβδομάς*», πάλι χριστοκεντρικά, ψηφίζει 324, ή $162 + 162$, πού ἀθροίζόμενα μέ $(1836 + 1836)$ δίνει 3996, ή 4 π. Χ. Στό δὲ διπλᾶ χριστοκεντρικό 324 σὺν 214, ἴσον 538 ἔτος π. Χ., ὁ νικητής Κῦρος [στόν ὁποῖο εἶναι κάπως τιμητικά ἀφιερωμένο τό παραπολύ σπουδαῖο με' (45) κεφάλαιο τοῦ Ἡσαία] ἐπαναπατρίζει τοὺς Ἑβραίους τῆς Βαβυλώνας. Εἶναι δὲ χριστοκεντρικό αὐτό τό 538 διότι μετὰ 538 χρόνια τέλειωναν ὄλα τά 18000 προχριστιανικά χρόνια (τῶν προρρυθμισμένων 50 καιρῶν), καὶ τότε ἔπρεπε ἀπό τοὺς Ἑβραίους νὰ ὑπάρχη στην Ἱερουσαλήμ ὁ Θεάνθρωπος Χριστός. Τό 324 ἀναλύεται κάπως τετραδικά καὶ σε $4 + 4^2 + 4^3 = 324$, ὅπου 4 εἶναι τό «Δ» σὰν Πυραμίδας σχῆμα (τετράπλευρο, ὅπου Δ' ἴσον 4). Καί, ὡς ἐπιτραποῦν οἱ συναφεῖς χριστοκεντρικοί ψηφισμοί,

τὸ μὲν 4 στὴν πρώτη δύναμη εἶναι τὸ προειπωμένο «Δ'» (ἀριθμητικό, Βιβλικὸ καὶ Πυραμιδικό)· τὸ δὲ 4² ψηφίζεται «^ο Ἅγια Α»· σημαίνοντας τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, καὶ τὰ ἅγια πρῶτα· τὸ δὲ 4³ (τὸ 64) ψηφίζεται «^ο Ἀλήθεια»· τὸ δὲ 4⁴ (τὸ 256) ψηφίζεται «^ο Ἀληθής», ἀλλὰ καὶ τὰ συγγενικά «^ο ἁγίασμα», καὶ «^ο παρθένια». Τὸ δὲ προειπωμένο χριστοκεντρικὸ 324 ψηφίζεται «^ο Ἄγνος», δηλαδή ὁ ἔχων τὴν ἀγνεία (τὴν ὁποία δὲν εἶχε ὁ ἠθικὸς ἔλλειμματίας Ἄδάμ: σελ. 80, 47), ὁ Ἅγιος καὶ Πνευματικὸς Χριστός.

Σχετικὰ μὲ τὴν στὴν κτιζόμενη πλάση κάποια διπλῆ τριαδικότητα: (α) «*πάντα μέτρῳ καὶ ἀριθμῳ καὶ σταθμῳ διέταξας*» (Σοφίας Σολομώντα 11, 20), καὶ (β) πνευματοχαρῆς φυσικομαθηματικὴ νομοτέλεια σὺν δυναμοχαρῆς ἐνεργειακὸς ὑλοχωρόχρονος σὺν τὸ ἀέναο συνυφαινόμενο ἀνθοκάρπισμά τους: τὰ σύμπαντα, τὸ μὲν νόημα «*μέτρον*» (κοσμοποιοῦ ἀντιστατικὸ καλοῦπι-ἔριον) κάπως σχετίζεται ἢ ἀναφέρεται στὰ σύμπαντα· τὸ δὲ νόημα «*ἀριθμὸς*» κάπως πάει συγγενικὸ στὴ φυσικομαθηματικὴ νομοτέλεια· τὸ δὲ νόημα «*σταθμὸν*» (σταθμὸς, σταθμὰ, ζυγαριὰ καὶ βάρη) κάπως σχετίζεται πρὸς τὸν ἐνεργειακὸ ὑλο-χωρόχρονο. Ὡστε ἡ διπλῆ τριαδικότητα ἔχει κάποια ἀλληλία στὴν κτιζόμενη φύση, κάποιο βαθυσήμαντο συνταίριασμα, ἐσώβαθό της. Σχετικὰ μὲ τὴν κάποια (ἄγνωστη) ἀναγωγή αὐτῆς τῆς διπλῆς συμπαντικῆς τριαδικότητος στὴν παγκυβερνήτρα ἄκτιστη Τριαδικότητα τοῦ ὄντος, ἡ Βίβλος ἤδη ἀπὸ χιλιάδες χρόνια προβλέπει κάποιες ἀπαντήσεις διαφωτιστικὰ ἐξυπηρετικές· αὐτὴ ὁμως ἡ ἀκροβασία τῆς διερεύνησής των ἀνήκει στὸ μέλλον. Πρόκειται ἀκριβῶς γιὰ τὸ πῶς (ἄγνωστα) ἀέναο κυβερνητικὰ ἢ Τριαδικότητα τοῦ ὄντος διενεργεῖ τὴ (συμπαντικὴ) τριαδικότητα τοῦ ὄντος. Ἀφορᾶ κι' αὐτὸ τὸ «*καινὰ ποιῶ πάντα*» Του, ἤδη κρυπτικὰ Θεοσπαρμένο στὴν Ἅγια Γραφή Του, πρὸς φιλόανθρωπη δόξα Του.

Ἄς διευκρινιστοῦν ὁμως οἱ εἰπωμένες βασικὲς νύξεις γιὰ τὴν κοσμοθεωρικὰ σπουδαιότατη διπλῆ ὄντολογικὴ τριαδικότητα. Δηλαδή ἄς γίνῃ ἀπόπειρα, ἐλπιζόμενα ἀνεκτῆ, κάποιας ὑπηρετικῆς διευκρίνισης ὑπὲρ τοῦ ἀναγνώστη, παρακαλούμενου ὅπως ἔχει ὑπ' ὄψη τὶς μέγιστες καὶ λεπτότατες δυσκολίες τοῦ θέματος: μιᾶς ὄντολογίας κοινὰ Βιβλικῆς καὶ φιλο-ἐπιστημονικῆς στὸ χρόνο 1964... Λοιπὸν ἡ διπλῆ συμπαντικὴ τριαδικότητα (ἀέναο ἀντικαθρέφτισμα τῆς ἄκτιστης, ἀλλὰ ἐπίσης ΕΝΙΑΙΑΣ, Τριαδικότητος τοῦ ὄντος ἢ ὁποία τὴν διενεργεῖ ἀέναο ἀφότου πλαστοουργὰ ἔκτισε τὰ ὄντα-μορφές κάποτε σὲ μιὰν ἀρχὴ κοσμοδημιουργίας), κάπως πιὸ ἐξηγημένα παρουσιάζεται ὅπως ἀκόλουθα, κατανοούμενα ὄχι ἀνθρωπομορφικά, ὄχι ἀνθρωποκεντρικά.

Εἶναι: (Α) τὸ ὁμόχρονο (καὶ κάπως ἀξιοχαρῆς) τῶν Β καὶ Γ ἀποτέλεσμα «*ΜΕΤΡῶ*», τὸ ὁποῖο, ἐπιτελώνοντας κάποια ἀντιστατικὰ ἔρια, ἀέναο ὀλοκληρῶνει τὴ διενεργούμενη πανουράνια κοσμοποιία μορφή.

μικροκοσμικά και μακροκοσμικά, ΑΞΕΧΩΡΙΣΤΑ ΜΕ (Β) τὸ κάπως ἐμπνευσοχαρές «ΑΡΙΘΜΩ» πού ὁμόχρονα ἀέναα ἠνιοχεῖ-μορφοποιεῖ φιλομαθηματικά: ἔμμουσα μετατρέποντας τὴν ποσότητα σὲ ποιότητα, ΑΞΕΧΩΡΙΣΤΑ ΜΕ (Γ) τὸ κάπως οὐσιοχαρές «ΣΤΑΘΜΩ» πού πάλι ὁμόχρονα ἀέναα, φιλοελκτικά πυκνούμενα μαζί και ἀπωθητικά ἢ φιλο-διαστηματικά ἀραιούμενα, σώματοποιεῖ κυματικά ἀντιστατικά τὸν πανουράνια παλλόμενα δυναμοχαρῆ (ἐνεργειακὸ) ὕλο-χωρόχρονο. Λοιπὸν «μέτρωσύνπαντα» και «ἀριθμῶ-φυσικομαθηματικὴ νομοτέλεια» και «σταθμῶ-ὄλοχωρόχρονο», ἴσον ἢ ΑΞΕΧΩΡΙΣΤΑ ΜΙΑ, ἢ ἐνιαῖα κοινή, τριαδικότητα τοῦ ὄντος, σὲ κάποιον (ἄγνωστο) ἀέναο ἀντικαθρέφτισμα τῆς Τριαδικότητος τοῦ ὄντος ἢ ὁποῖα κυβερνᾷ και διενεργεῖ τὰ πάντα (ἄμεσα και ἔμμεσα).

Τὸ τονιζόμενον «ἀξεχώριστα με» δηλώνει ἐμφαντικά τὴν ἀντικειμενικὴ συμπαντικὴ-ὄντολογικὴ μονάδα ἢ ὁποῖα εἶναι ἀέναα ὁμόχρονα ΜΙΑ «μονάδα σὲ τριάδα ΚΑΙ τριάδα σὲ μονάδα». Μαζί και σύγχρονα και οὐσιαστικά (κάπως) ΜΙΑ τέτοια μονάδα, κοσμοθεωρικὴ μονάδα, μικροκοσμικά και μακροκοσμικά. Μιά τέτοια μονάδα δὲν στέκει στὴν τυπικὴ ἀνθρωποκεντρικὴ λογικὴ, τὴ χαμηλοβλεποῦσα λογικὴ τῆς κλαβανῆς, τὴ λογικὴ τῆς πεζῆς συναλλαγῆς στοῦ μανάβη και στοῦ φούρναρη· ἀλλὰ εἶναι ἢ κάποιον ἀνώτερη λογικὴ: ἢ θεμελιώδης κοσμοθεωροῦσα λογικὴ, ἢ ὁποῖα εἶναι κάπως κοινὰ συγκλίνοῦσα-συμφωνοῦσα στὶς ἀνάλογες γιὰ κατανόηση ὄντολογικὲς περιοχὲς τῆς Θεῆας Βίβλου και τῶν ἔμμεσα Θεοφωτιζόμενων: Νεώτερης Φυσικῆς και προ-Σωκρατικῶν φιλοσόφων. Ἡ τέτοια μεγαλόπρεπη ὄντολογικὴ «μονάδα», ὄντας ἀέναα ὁμόχρονη τριπλᾶ τῆς ΚΑΙ ἐνιαῖα τῆς, εἶναι ἀπὸ τὴ θεμελιώδη φύση τῆς ἀντιστατικῆς, και χαρακτηρίζεται ἔτσι ἀπὸ κάποιον ΕΝΙΑΙΑ τριπλῆ ἀλληλοεἰσδυση ἀέναα μέσα τῆς, κάποιον ἐνιαῖα τριπλῆ ἀλληλία ἢ αὐτο-χώρηση μέσα τῆς, ἀέναα ἐνιαῖα, ἀντιστατικά ἐνιαῖα, ἀέναα ἐπιτελώνοντας τὸ ἐνιαῖο τῆς μέσα τῆς. Ἡ δὲ αὐτο-χώρηση, ἢ ὀλοκληρωτικὴ ἐνδο-χώρηση ἀέναα, εἶναι, ἀντικαθρεφτιζόμενα κτιστά, κάποιον τέτοιο ἔμμεσο κτιστὸ εἶδος τῆς ἀκτιστοῦς και κινητικώτατης «περιχώρησης» τοῦ ΕΝΟΣ Τριαδικοῦ ΟΝΤΟΣ. Σοφία Σειράχ 7, 17-27, Ἰδιῶς 24. Ἰωάννη 1, 1 «πρὸς τὸν Θεόν», και 5, 17. Βίος Ἁγ. Ἀνδρέα Σαλοῦ σελ. 80. Ἐδῶ, σελ. 103 μέση.

Ἡ εἰπωμένη διπλῆ ὄντολογικὴ τριαδικότητα ἀλλιώτικα θεωρούμενη ἔχει ἐπίσης και μιὰ (κοσμολογικὴ) τετραπλῆ ὄψη, ὁπότε πάλι προκύπτει ὁ 7 (σὰν ἄθροισμα 3 σὺν 4). Πρόκειται γιὰ τὶς τέσσερις διαστάσεις ἢ δυνάμεις, ὅπου ἢ πρώτη σημαίνει τὴν κάποιον (σχετικὴ) εὐθεῖα γραμμὴ ἢ κατεύθυνση· ἢ δευτέρη δύναμη σημαίνει τὴν κάποιον ἐπιφάνεια (διαδιάστατη)· ἢ τρίτη δύναμη σημαίνει τὴν κάποιον σφαῖρα (ἢ κυβισμὸ δγκου, τρισδιάστατα)· και ἢ τέταρτη δύναμη σημαίνει τὴν κοσμοεργῆ

συνένωση του παν-ενεργειακού ύλο-χώρου με το χρόνο, τη φιλομαθηματική κινητικότητα, τετραδιάστατα. Ἡ τετράδα (τετρακτύς) αὐτή ἔχει καὶ ἄλλες σημασίες. Ἐδῶ ἀπλῶς ἐξετάζεται (λακωνικά) κοσμοποιὰ ἢ μορφοπλαστικά.

Ἡ μετὴν τριαδικότητα συσχετιζόμενη τετρακτύς (σελ. 26, 62), ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κοσμολογικὴ τῆς χοριά, ἔχει ἐπίσης καὶ πνευματικὴ ἐμβάθυνση τόσο μυστηριακὴ (ἐλληνικὴ, αἰγυπτιακὴ κλπ.) ὅσο καὶ Βιβλική, ὅπου ὁμως ὄλα τείνουν νὰ ἀνάγονται πρὸς δόξα τῆς Χριστοκεντρικῆς Βίβλου (π. χ. σελ. 72-75, 35, χαμηλά 27, κλπ.). Ὁ ἀριθμὸς τέσσερα στὴ Βίβλο τονίζεται (κρυπτικά) μετὸ νὰ ὑπάρχουν 4 Εὐαγγέλια, ἴσον ἓνα ἑνιαῖο, καὶ 4 γενάρχες τῆς ἀνθρωπότητος (Ἀδάμ, Νῶε, Ἀβραάμ, ΧΡΙΣΤΟΣ), ἴσον ξανά "Ἐνας πάλι κάπως, καὶ 4 βαθυσήμαντοι ποταμοὶ στὴν Ἐδέμ (ξανά κάπως 4 καὶ ἓνας ἑνιαῖος, σύμφωνα με Γένεση 2, 10), καὶ 4 χιλιετίες προχριστιανικῆς (οἱ 4 ἀπὸ τῆς 6 πού τώρα τελειώνουν στὸν εἰκοστὸ αἰῶνα μας· σελ. 20, 21 χαμηλά των, καὶ Βαρνάβα Ἐπιστολὴ κεφ. 15). Καὶ 4 ἑπτάδες ἡμερῶν-χιλιετιῶν (σελ. 20, 21), καὶ 4 δεκάδες ἐτῶν στὴν πραγματικὴ καὶ ἀλληγορικὴ ἔρημο τῆς ἐκτίουσας δοκιμασίας πρὶν ἀπὸ τὴν εὐλογία-χάρη. Καὶ 4 φορές τὸ (3X333) πού δίνει τὸ χριστοκεντρικὸ 3996, ἢ 4 π. Χ., καὶ τὸ ἴδιο τὸ τέσσερα πρὸ Χριστοῦ. Κλπ. Ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ κάπως ἀνάγονται στὴν ἐνότητα «μονάδα», στὸν ἀριθμὸ Ἐνα (ἀλληγορικὰ ἐπίσης), ἀλλὰ ἡ Βίβλος ἰδιαίτερα τονίζει τὴν τέτοια ἀναγωγὴ γιὰ τοὺς ἀριθμοὺς τρία καὶ τέσσερα, καθὼς καὶ γιὰ τὸν ἀθροιστικὸ τους ἑπτά. Κάπως σύμμετρα ἀντίστοιχα, καὶ στὴ φύση ἢ τετραδιάστατη βάση (ὁ ἀντιστατικὸς χωρόχρονος τῶν ὄντων) εἶναι οὐσιαστικὰ μιὰ ἑνιαία διάσταση αὐτοσύνθετη, ἀντιστατικὰ βέβαια θεωρούμενη, ὅπου «ἀντιστατικὰ» σημαίνει: σύμφωνα με τὴν ἀντικειμενικὴ (συμπαντικὴ ὄντολογικὴ) πραγματικότητα, τὴ μὴ ἀνθρωπομορφικὴ.

Ὅχι ξένα πρὸς τὴν παραπάνω τετραπλῆ θεώρηση, ὑπάρχουν καὶ 4 προρρυθμισμένοι λαοὶ γιὰ ὑπηρεσία τῆς μακραιῶνα ἀνάπτυσσόμενης Βασιλείας Του στὴ γῆ, μετρώντας μετὰ τὸ 2000 π. Χ. Πρῶτοι οἱ Ἑβραῖοι (θερμοκλίματη φυλὴ τοῦ συναισθήματος). Δεύτεροι οἱ Ἕλληνες (κυρίως τῆς διάνοιας λάτρεις). Τρίτοι, κάπως οἱ Ρωμαῖοι (τῆς θέλησης γιὰ δράση). Τέταρτοι οἱ Εὐρωπαῖοι, σὰν ὑπὸ διαμόρφωση λαὸς Του στὸν ἔσχατο καιρὸ τοῦ παν-γῆινου φινάλε τοῦ δράματος, ἴσον τοῦ φιλόανθρωπου θριάμβου Του. Ὁ λαὸς αὐτὸς χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν ἀνακαινίζουσα ἀγωνιστικὴ πράξη-δράση περικλείουσα ἀφομοιωμένα καὶ τὰ τρία προειπωμένα (εὐλαβικὸ συναισθημα, εὐλαβικὴ διάνοια, εὐλαβικὴ θέληση), σὲ πλήρη ἐνότητα μετὴν ἀνακαινιστικὴ πράξη-δράση. Ὁ λαὸς αὐτὸς εἶναι κυρίως οἱ λαοὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἑνωμένοι μετὸς μέλλοντες νὰ ὀρθοδοξοποιηθοῦν γερμανόφωνους λαοὺς καὶ τοὺς Γάλλους, σύμφωνα με τῆς Προφητείας τῆς Ὁρθοδοξίας οἱ ὁποῖες εἶναι ἀγιασμένα ἀντι-

μαμωνικά Χριστοκρατικές. (Σελ. 28, σελ. 33 ύποσημείωση. Τὰ γιὰ τοὺς εὐρωπαϊκοὺς λαοὺς κεφάλαια στὸν Ἀγαθάγγελο. Προφητείες, κρυπτικές, Κοσμᾶ Αἰτωλοῦ). ΩΣΗΕ 11, 10: «ὅταν αὐτὸς βρυχηθῆ, τότε θέλουσι σπεύσει ἐκστατικὰ τὰ τέμνα ΑΠΟ ΤΗΣ ΔΥΣΕΩΣ»!..

Στοῦ 21 (22) Ψαλμοῦ τὸ ἔντονο ἐσχατοκαιρικὸ τέλος προφητεύεται «καὶ ἀναγγελοῦσι τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ λαῶ τῷ τεχθησομένῳ, ὃν ἐποίησεν ὁ Κύριος». Δηλαδή «εἰς τὸν λαὸν ὅστις μέλλει νὰ γεννηθῆ» στὸν ἐσχατο καιρὸ. Ποιὸς τότε λαός; Ὁ λαὸς τῶν ἁγίων τοῦ Ὑψίστου, στὰ πολὺ ἐσχατοκαιρικὰ χωρία τοῦ Δανιήλ, 2, 44, καὶ 7, 18-22, καὶ ἰδίως στὸ στίχο 27. Καὶ ὁ λαὸς αὐτὸς Τοῦ ὁδοποιεῖ δρόμο ἀπὸ τὰ πρὶν καὶ δυτικὰ ἐπίσης (ὄχι ἀνατολικά μόνο). «Ὁδοποιήσατε τῷ ἐπιβεβηκότι ἐπὶ θυσμῶν, Κύριος τὸ ὄνομα Αὐτοῦ». Ψαλμὸς 67 (68), 5. Ζαχαρία 8, 7. Στοῦ Ἡσαία τὸ 62 κεφάλαιο, «εἶπατε πρὸς τὴν θυγατέρα τῆς Σιών», καὶ στοὺς Ο' «εἶπατε τῇ θυγατρὶ Σιών, ἰδοὺ ὁ Σωτὴρ σοι παραγέγονεν (ἔρχεται) ἔχων τὸν ἑαυτοῦ μισθὸν (σὰν Κριτῆς), καὶ τὸ ἔργον πρὸ προσώπου Αὐτοῦ (χρονικὰ διανοιγόμενοι δρόμοι γι' Αὐτόν, πρὶν ἀκόμη ἔλθῃ Αὐτός) καὶ καλέσει αὐτὸν λαὸν ἅγιον, λελυτρωμένον ὑπὸ Κυρίου». Καί, μιλώντας γιὰ τὴ Σιών καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ, λέγει «θέλεις ὀνομασθῆ μενέον ὄνομα, τὸ ὁποῖον τοῦ Κυρίου τὸ στόμα θέλει ὀνομάσει». [Ἀφορώντας χῶρο καὶ χώρους στὴν κεντρικὴ Εὐρώπῃ].

Τὰ κοσμοποιὰ τέσσερα (τετρακτὺς κλπ. προειπωμένα), ἔχουν λοιπὸν κάποια κοσμοθεωρικὴ σημασία ἀναγόμενη στὸν τὰ πάντα ἐξαρτῶντα Κύριο, τοῦ Ὀποίου ἡ κυβερνήτρα «χώρησις» (σ' αὐτὰ καὶ στὰ ὄντα-κτίσματα Του) συμβαίνει νὰ ψηφίζῃ 1000 + 918, ὅσο καὶ «Ἰησ. Χρ. Κυρίου» ἀλληλένδετα. Μὲ τὰ «κοσμοποιὰ τέσσερα» παρέχεται στὰ κτίσματα-ὄντα ὄριο «μέτρον» ἰσοδύναμο πρὸς κάποια «ἐλευθερία» τους νὰ ὑπάρχουν (στὸ ρῆμα ἐστίν), μιὰ ὄντολογικὴ ἐλευθερία ποὺ τὴ χαρίζει ἡ «Ἀββᾶ ὁ Πατήρ» (μὲ ὀλοφάνερο νόημα ἐλευθερίας: Ρωμαίους 8, 15, καὶ Γαλάτας 4, 6), ὁ Παντοδύναμος Πλαστοουργὸς στὸ ἕβδομο κεφάλαιο τῆς Σοφίας Σολομώντα. Καὶ αὐτὸ τὸ «μέτρον-ἐλευθερία» «οἰακίζει πάντα». Στὴ δραματικὴ προσευχὴ Του ὁ Χριστὸς λέγει, «ἄββᾶ ὁ Πατήρ, πάντα δυνατὰ σοι». Τὴ Θεοχαριζόμενῃ ἐλευθερίᾳ στὴν ὑπαρξὴ τὴ χαίρονται τὰ ὄντα τοῦ Κυρίου κάπως «αὐτομάτη» (Μάρκου 4, 28, «αὐτομάτη γὰρ ἡ γῆ καρποφορεῖ»). Ὁ αὐτοματισμὸς δηλώνει ὑπαρξὴ ἀκόμη καὶ κτιστῆς σοφίας Του, μέσα στὰ ὄντα (Σοφία Σειράχ 1, 1-14), ἀξεχώριστα-ἓνα μὲ τὰ ὄντα, «Ἀὐτομάτη» καὶ «ὄν Κυρίου» συμβαίνει νὰ ἰσοψηφίζουν 1120, ὅσο καὶ ἡ ὄντολογικὴ αἰτία «οἶνος Πνεῦμα Θεῖον», («Πνεῦμα Θεῖον τὸ ποιῆσάν με», Ἰώβ 33, 4), καὶ «κλήματα Πνεῦμα Θεῖον», καὶ «κόκκος Πνεῦμα Θεῖον», ἀλληγορικά. [Καὶ ἀφετέρου «κοσμοποιὰ Δ'», «μέτρον», «οἰακίζει πάντα», «ἐλευθερία», «ἐστίν», «ἄββᾶ ὁ Πατήρ», ἰσοψηφίζουν 565 τὸ καθένα]. Πιὸ ἐσώβαθα ἀπὸ τὴν ἐμμεση ἡ κυ-

βερνώμενη «αὐτομάτη» (παραχωρούμενη ἐλευθερία-αὐτοματικότητα), ὑπάρχει ἡ ἀμεση ἢ κυβερνήτρα σοφία Του, ἄκτιστη Σοφία Του: «διὰ τοῦ Πνεύματος Αὐτοῦ ἐκόσμησε τοὺς οὐρανοὺς ἡ χεὶρ Αὐτοῦ ἐσχημάτισε τὸν συστρεφόμενον Ὄφιν» (ἀλληγορικά ἐπίσης, τὸ τελευταῖο). Ἰώβ 26, 13.

Στὴ σύγχρονη προώθηση τῆς ἔρευνας στὴν πυρηνικὴ φυσικὴ (ἄρθρο στὴν «Ἐλευθερία» 15.5.1964), πληροφοροῦν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ: «οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν τώρα ἀποδείξεις ὅτι τὰ πρωτόνια καὶ τὰ οὐδετερόνια, οἱ στυλοβάται τῶν ἀτόμων εἰς τὰ ὁποῖα ὀφείλεται οὐσιαστικῶς ὅλον τὸ βᾶρος τῆς ὕλης εἰς τὸ σύμπαν, εἶναι πολτώδεις δέσμαι ἰσχύος (δυνάμεως) ἀνευ σκληροῦ πυρῆνος καὶ χωρὶς ὑποδομῆν» (χωρὶς θεμέλια). Ὅταν τὰ «θεμέλια-ὑποδομῆ» εἶναι ὁ ἀριθμὸς, ἴσον τὰ καθαρὰ μαθηματικά Του τὰ μετατρέποντα τὴν ἀμορφὴ ὕλη σὲ ἔμμορφη, τὰ ὄντολογικῶς-μορφοποιητικῶς κτίσαντα (κάποτε) καὶ κτίζοντα (κυβερνητικὰ ἀένας) «ἐξ ἀμόρφου ὕλης» (Σοφία Σολομώντα 11, 17), τότε... πῶς θὰ τὰ πιάσης αὐτὰ τὰ στερεομετρικῶς ἀπιαστα θεμέλια τῆς ὕλης; Συμφωνεῖ συγκλίνοντος λοιπὸν ἡ ἐπιστήμη πρὸς τὴ Βίβλο λέγουσα γιὰ τὴ γῆ (ἀλληγοροῦσα κάπως καὶ τὴν ὕλη), «ἐκτείνει τὸν βορρᾶν ἐπὶ τὸ κενόν, κρεμᾷ τὴν γῆν ἐπὶ τὸ μηδέν». Ἰώβ 25, 7. Ἀνάλογα, ὅπως ἄλλοτε βασιζόμενοι στὰ μαθηματικά προέλεγαν κι' ἀνακάλυπταν νέα χημικὰ στοιχεῖα (καὶ ἄστρα, ἀκόμη καὶ σήμερα), τὸ ἴδιο γίνεται μὲ τὰ πυρηνικὰ σωματίδια. Μάλιστα ἡ μὲ τὰ μαθηματικά πρόβλεψη προλέγει καὶ τὴν ποιότητα, χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα, στοιχείων καὶ σωματίδιων πρὶν αὐτὰ ἀνακαλυφθοῦν. Ἔτσι ἡ ποιότητα, ἡ ἀτομικότητα τῆς μορφῆς, κάπως ἀνάγεται στὰ μαθηματικά ἀκόμη καὶ πειραματικὰ ἐπαληθευμένα, ἐνῶ, ταυτόσημα, τὰ δῆθεν θεμελιώδη σωματίδια ἀποδεικνύονται ὀλοένα καὶ λιγότερο θεμελιώδη (διότι ἀνάγονται στὰ μαθηματικά κάπως). Ἀφετέρου, ἀλληλένδετα, τὰ μαθηματικά ἀποκτοῦν αὐτὰ τὸν ἀναζητούμενο θεμελιώδη χαρακτήρα στὴ φευγαλέα-ἀπιαστὴ δομὴ ἢ θεμελίωση τῆς ὕλης, κάπως ὑποκαθιστώντας ἔτσι τὴν κάποια ἀκροτελεύτια θεμελίωσή της.

Λόγου χάρις ἡ ἀπὸ τὰ πρὶν θεωρητικὴ πρόβλεψη τῆς μαθηματικῆς θεωρίας τῆς ὁμαδικότητας (group theory), ἐπαληθευθεῖσα πειραματικὰ, συνετέλεσε τελευταῖα ὥστε πολλὰ πυρηνικὰ «σωματίδια» (ἀσταθῆ) νὰ πάψουν νὰ θεωροῦνται «θεμελιώδη», καὶ νὰ πάθουν ἀναγωγὴ τῶν κοινῆ κατὰ ὀκτάδες καὶ δεκάδες, σὲ κοινὴ τῶν ἑνταξὴ καὶ ἐξήγησι. «Μὲ ἄλλα λόγια τὸ παιγνίδι τῆς χρησιμοποίησης τῆς θεωρίας τῆς μαθηματικῆς ὁμαδικότητας γιὰ τὴν ἑνταξὴ πυρηνικῶν σωματίδιων σὲ ὅμοια πολυδίδυμα (multiplets), δὲν εἶναι ἓνα σκέτο παιγνίδι στὰ μαθηματικά, ἀλλὰ εἶναι ἓνα παιγνίδι βασισμένο σὲ μιὰ θεωρητικὴ ἀρχὴ τῆς ὕλης, ἡ ὁποία ἔχει λοιπὸν ἐπαληθευτῆ.» The Times Science Review καλοκαίριου 1954, ἀριθ. 52, σελ. 2. Ἀκόμη καὶ ὁ ἴδιος ὁ ὀρος-φράση «μαθημα-

τική ομαδικότητα» (στατιστικά κβαντικός συντονισμός μαθηματικῶν), σάν έπαληθευόμενο κλειδί σωστής πρόβλεψης και εξήγησης του τί ποιητικά συμβαίνει μέσα στα νοικλεόνια, είναι μια γερή συνηγορία ότι ή μορφή (δηλαδή ή έμμορφη ύλη) ανάγεται ή όφείλεται στον άριθμό, στη μαθηματικότητα, στο κάποιο έμπνεύματο τής (μή άνθρωπομορφικής) σοφίας: «πάντα μέτρον και άριθμῶ και σταθμῶ διέταξας». (Σελ. 66 και μέσο σελ. 67).

Τό φοβερά μεγάλο πρόβλημα (πού αναβάλλεται) είναι τό πῶς έναρμονιζόμενα Βιβλικά και έπιστημονικά (διότι εύτυχῶς υπάρχει τέτοια έναρμόνιση Θεοδοξάουσα) εξηγείται ή όντολογία εκείνου του «έξ άμόρφου ύλης», δηλαδή τής άμορφης ύλης, ίσον τής προκοσμικής ύλης. Κυρίου άνεχομένου και βοηθούντος, έλπίζεται ότι τό λεπτότατο αυτό Πρόβλημα θά εξετασθή στο μέλλον, μάλιστα έντονα Βιβλικά όσο και έπιστημονικά και φιλο-έπιστημονικά. Ξανατονίζεται πάντως, ότι κατ' άρχή δέν γίνεται άπόπειρα ούτε ιδεαλιστικής ούτε ύλιστικής εξήγησης του κόσμου· ούτε ιδεαλισμός, ούτε μονισμός. Αύτά θά ήταν ύπερ τό δέον άφελή και ύπερ-άπλουστευμένα κατασκευάσματα, παλαιωμένα και ξεπερασμένα παιδικά κατασκευάσματα. 'Η πρὸς τήν ανανέωση σύνθεση του καινούργιου όράματος προχωρεί πολύ πέραν από τά παλαιοντολογικά τουτα κατασκευάσματα. 'Η βάσει του «καινά ποιῶ πάντα» προβλεπόμενη ανανέωσή Του στη Βίβλο Του προχωρεί πρὸς τά έμπρὸς μεγαλόπρεπα. Και δέν υπάρχει καν λέξη ή όρος που νά μπορή σήμερα νά έκφράση τήν κάποια όντολογική εξήγηση τής άμορφης ύλης, ίσον προ-ύλης και τή σχέση μεταξύ Κτίζοντος 'Οντος Θεοῦ και προκοσμικής «άμόρφου ύλης» (πιθανῶς ύποκβαντικής ή ύπο-άκτινοβολιακής, ή ύπο-κυματικής ύφης άντιστατικώτατης). 'Η δέ Βιβλικο-έπιστημονική έναρμόνιση τής ανανέωσης αυτής νομίζεται ότι θά είναι κάποια ανακουφιστικώτατα χαροποιούσα έκπληξη, πρὸς φιλόανθρωπη δόξα 'Εκείνου που ιδιαίτερα από τήν αναγέννηση (άπό τή δωδεκαετία 1450-1462) συνθέτει δρόμους ύπηρετικά προπαρασκευάζοντες τό «μία ποιμνη, εις Ποιμῆν» του 'Εσχάτου Καιροῦ Του (1940-2300, ιδιαίτερα κοσμογονικού στην πρώτη του έκατονταετία 1940-2040). 'Αμήν.

Χωρίς τό εξηγητικό κλειδί «πάντα μέτρον και άριθμῶ και σταθμῶ διέταξας», δέν υπάρχει διάταξη όντων, δέν υπάρχει ή ποιότητα «μορφή», δέν υπάρχει άτομικότητα κτισμάτων, δέν υπάρχουν όρια-κτίσματα λοιπόν, δηλαδή δέν υπάρχει έμμορφη ύλη στον πληθυντικό άριθμό των μορφῶν της νοούμενη. 'Ωστε τό έσωτερικό «πῶς», ό τρόπος ύπαρξης, τής σύμπασας έμμορφης ύλης, δηλαδή του κόσμου, είναι τό προειπωμένο Βιβλικό χωρίο που εξηγεί τό πῶς Βιβλικά θεωρεῖται ή λειτουργική έναρξη τής κοσμογονίας και ή άέναη (ξανά άντιστατική) διατήρησή της στην ύπαρξη και συνέχιση των κόσμων. 'Επειδή χωρίς εφαρμογή του

είπωμένου Βιβλικού χωρίου δὲν ὑπάρχει κόσμος ἔμμορφης ὕλης, καθ'αυτὸς κόσμος, γι' αὐτὸ τὸ λόγο (τουλάχιστο), χωρὶς τὸ Βιβλικὸ αὐτὸ χωρίο δὲν ὑπάρχει οὔτε ἀρχή-ξεκίνημα κόσμου. Διότι πῶς Βιβλικά μπορεῖ νὰ νοηθῆ ἔμπρακτῃ ἀρχή-ξεκίνημα κόσμου, δηλαδή ὁ κόσμος (στὴν ἀρχὴ τοῦ ἔστω), χωρὶς τὸ χωρίο αὐτό; Καὶ εὐτυχῶς, ὑπὲρ τοῦ συγκλίνειν πρὸς τὸ φιλόανθρωπο «μία ποιμήν, εἰς Ποιμήν», ἡ ἐπιστήμη κατανοεῖ κάπως εὐνοϊκὰ αὐτὰ τὰ βασικά θεωρικὰ πράγματα (σελ. 66). Οἱ Βιβλικά στηριγμένες, ἀλλὰ ὑποθετικὲς ἀκόμη, θεωρήσεις αὐτῶν τῶν βαθύτατων καὶ λεπτότατων βάσεων μόλις ἀγγίζουν τὸ Πρόβλημα. Κάποια νύξη ὅμως, ἔστω ἀτελής καὶ ὑποθετικὴ, χρειάζεται νὰ γίνῃ. **Εἶναι ὁ Καιρὸς.**

Χωρὶς τὰ ἀντιστατικὰ ἐνιαῖα «μέτρω καὶ ἀριθμῶ καὶ σταθμῶ», ἴσον χωρὶς κάποιο ρυθμογέννητο «ὄριο-σχῆμα καὶ μαθηματικὰ μορφοποιούντα καὶ αὐτοελκτικὴ ὕλη-χῶρος», ὑπάρχει μόνο «ἄμορφος ὕλη»: κάποια χύδην γενικευμένη ὄντοτητα «προ-ὕλη», πρωτύλη, ἄμορφη ὕλη-χῶρος, ὑπερ-ρευστότατης ὕψης κάπως ὁμοίας παντοῦ, ἴσον προκοσμικὸς δυναμικὸς χῶρος ἀραιότατος (κάπως προ-οὐράνιος, ὄντας ἄγονος), χωρὶς ἀκόμη ὑπολογίσιμη τάση πρὸς κοσμογονία-χρόνο. Πιθανῶς τέτοια «ἄμορφη ὕλη-χῶρος» μακροχωρικὰ παν-ἐκτεινόμενη, εἶναι μικροχωρικὰ κοινῆς ὕψης θεμελιωδῶς ὑποκβαντικῆς, ὑπο-ἀκτινοβολιακῆς, ὑποκυματικῆς. Ὅποτε στὴν τέτοια ὑποκβαντικὴ ὕψη ἀνάγεται θεμελιωδῶς ἀέναα ὄλο τὸ συμπαντικὸ ὄν, σὰν κτίσμα κτισμένο κάποτε ἀρχικὰ ἀλλὰ καὶ ἀέναα κτιζόμενο-διατηρούμενο. (Χαρά Θεοῦ, 1947, σελ. 130-212, καὶ Hypothesis One, 1952, σελ. 47-55, τοῦ ἀναρμόδιου γράφοντος. Καὶ Sciences et Avenir, No. 201, Νοέμβριος 1963, «μὴ νέα θεωρία τῆς ὕλης, πρὸς τὸν ὑποκβαντικὸν κόσμον», τῶν ἀρμόδιων ἐπιστημόνων L. de Broglie, J. P. Vigièr, W. A. Baum).

Ἄς ἐπιτραπῆ ἀνοχὴ γιὰ μιὰ ἀπλῆ ἐρευνητικὴ νύξη αὐστηρὰ ὑποταγμένη στὴ ΒΙΒΛΟ, διότι ἡ κάπως φιλο-ἐνοποιοῦσα νύξη τούτη βασικά τείνει νὰ ὑπηρετῆ τὸ Θεοθέλητο συγκλίνειν μεταξὺ Βίβλου καὶ Ἐπιστήμης, κάπως. Λοιπὸν ἐκεῖ πού «ἐν ἀρχῇ» δὲν ὑπῆρχαν τὰ ὄντα, δηλαδή «ἐξ οὐκ ὄντων» στὸν πληθυντικὸ ἀριθμὸ τους, ἡ Θεία παντοδυναμία ἀπὸ ἀγάπη ὑπῆρξε «ἡ κτίσασα τὸν κόσμον ἐξ ἄμορφου ὕλης» στὸν ἐνικὸ ἀριθμὸ αὐτῆς τῆς ὕλης, οὐσας ἐνὸς καὶ κοινοῦ προκοσμικοῦ ὄντος ἄμορφης πρωτύλης. Μάλιστα τὰ ὄντα τὰ ἐκτίσε-ἐποίησε (ἐσμίλεψε-ἐφιλοτέχνησε: Σοφία Σολομώντα 7, 1 καὶ 21) ὁ ΩΝ, ἀξιοχαρῶς Ἔργαζόμενος (Ἰωάννου 5, 17), ἀπὸ τὴν ὑπάρχουσα προκοσμικὴ ἄμορφη πρωτύλη μὲ τὸν ἐνιαῖα τριαδικὸν τρόπο Του τοῦ «πᾶντα μέτρω καὶ ἀριθμῶ καὶ σταθμῶ διέταξας», στὴν ὁποία τούτη ἐμπνευσόχαρη δράση-ρῆμα Του πού δημιούργησε-δημιουργεῖ τὸν πανουράνιο Μεγάλον Διάκοσμον, ἀντιστατικώτατα «πάσης κινήσεως κινήτικώτερον σοφίας»